

revistă de cultură

Contrast literar

No. 1 / 2021

Editorial

Poezia există,
dar n-are cine s-o citească!

Motto:

„Poezia nu schimbă lumea,
Poezia o conservă”.

Nichita Stănescu

Dacă oamenii ar percepe măcar un dram din adevărul în care a crezut și cu care s-a identificat Nichita Stănescu în exprimările sale poetice, poate, poate am coti-o pe o potecă mai puțin întortocheată în modul nostru de a gândi în viață. Am fi mai liberi, mai luminoși, chiar mai cinstiți, mai prieteni; oricum ne-am apropiat cu câțiva pași de stadiul de creștini, deci de ființe cu respect față de Creația Divină.

În legătură directă cu participarea mea la primul număr al revistei **Contrast literar**, mărturisesc că mă încercă două sentimente cât se poate de contradictorii: să scriu sau să nu scriu ce pot eu, ce știu și simt eu despre poezie. De ce contradicția, nehotărârea în a defini motivele? Orice ar fi, mulțumesc prilejului de a mai așterne pe hârtie multe din gândurile care m-au frământat de-a lungul vieții și mă preocupă în continuare. Pe de altă parte, cui mă adresez? De ce să mă adresez? Dacă ne-am afla în urmă cu douăzeci, treizeci de ani aș încerca aceeași plăcere și nevoie de a pleda pentru respectul față de arta poeziei. Artă și sensul ei pe pământ. Așa cum am mai făcut-o mulți ani în urmă fie vorbind, fie străduindu-mă în vorbe scrise, dar mai ales rostind-o în fața și în auzul a nenumărați oameni dornici să se încante sufletește de muzica astrelor. Pentru că asta înseamnă o poezie născută din eternul sufletului – muzică a astrelor. Cea dătătoare de etern.

Dar astăzi? Cui să mă adresez, repet, și, mai ales, de ce?

Pe un tărâm binecuvântat de Dumnezeu cum este România noastră, s-au aciuat un soi

de umbre umane, în mare majoritate autohtoni dar și multe alte soiuri de umbre de prin lume adunate, străine la vorbă și la port și mai ales la simțire. Sau nesimțire? În fine, nu mai contează. Ceea ce ar

mai trebui să conteze ar fi modul de gândire. Al tuturor. Nu am proasta inspirație să propun: „oameni umbre citiți poezie!”. Stupid, dar îndrăznesc să mai propun, cât se va putea, – „oameni Tineri puneți mâna pe carte!”.

Aș spune: pe orice fel de carte. Cunoașterea, informarea în diferite domenii dar mai cu seamă de cultură universală, bună la toate, chiar dacă nu ești purtător de artă, în orice domeniu îți exerciți existența, e bine să mai știi ceva în plus. Măcar câte puțin.

Un om care învață să mai deschidă câte o carte, câte un album de artă, ba chiar o antologie de povești, va căpăta o minte mai aerisită, va descoperi cuvinte noi cu care au să se exprime în vreun dialog normal. Ar fi un om normal, așa cum e viața de fapt, nu un automat care știe să apese doar câteva butoane colorate. Eu înclin să cred că poți fi un pic fericit că ești stăpân pe mintea și simțirea ta. Poți fi chiar frumos!

Alegerea este a fiecăruia, dar atunci să nu mai folosim toată ziua – bună ziua „vai de noi, avem o viață normală, liberă!”.

Faceți-o! Alegeți! Nu pică din cer nimic pe degeaba.

Iar despre **POEZIE**, suprema formă a sufletului, ce să vă mai spun?

Dacă cineva simte că vrea să devină un om dublat de un alt fel de om, să aplice metoda propusă mai devreme, să deschidă și să atingă cu grijă mai întâi paginile pe care scrie cu litere de stele: **EMINESCU**

Cristina DELEANU

Contrast literar

Director:

Cornel PĂUNESCU

Senior editor:

Eugen CRISTEA

Redactor-șef:

George TEI

Redactor-șef adjunct:

Andra DUMINICĂ

Texte propuse spre publicare se trimit pe adresa de e-mail: tei_george@yahoo.com

Responsabilitatea pentru conținutul
textelor revine în exclusivitate autorilor.

ISSN 2784 – 384X

ISSN-L 2784 – 384X

Eugen CRISTEA

Qui prodest?

Da' chiar, la ce bun o nouă revistă de poezie, mă întreb și nu prea găsesc un răspuns care să mă mulțumească. Cine mai are nevoie de poezie, parafrazând titlul unei piese de succes la TNB, „Cine are nevoie de teatru?”, în regia lui Andrei Șerban. Nu aș fi abordat subiectul articolului meu în această manieră dacă nu aș fi rămas stupefiat de o postare în care cineva spunea că a asistat – fără să vrea – la o discuție între doi tineri: „Bă, până nu scăpăm de ăștia de dinainte de 1989, suntem pierduți!!!” Iată un exemplu de mentalitate bolnăvicioasă, dacă nu chiar bolnavă, de un dispreț oribil, periculos prin faptul că mulți gândesc – mă rog, exagerez atunci când spun că „gândesc” - la fel, dacă nu chiar mai dur... Trăiți cumva cu senzația că aceste forme de viață au citit vreodată în viața lor măcar un vers? Că au deschis vreo carte? Că au fost la vreun spectacol, firește în afara „marilor” concerte cu DJ, unul mai anonim ca altul, unde se duc doar ca să dea din cap în ritmul idiotizant al unei așa zise muzici? Sigur, nu generalizez, dar imaginea de ansamblu cam așa arată, din păcate...

Și atunci, de ce poezie? Pentru că fără poezie, eu unul cred că nu se poate trăi. Sau, în orice caz, nu se poate trăi așa cum ne-am dori. Sau cum și-ar dori un om cât de cât normal, deși numai despre normalitate nu se

poate vorbi în vremurile nenorocite pe care suntem obligați să le îndurăm, fără voia noastră... O poezie, poate doar un singur vers, ne poate ajuta să încercăm să supraviețuim, să ne mai regăsim, să mai știm ce înseamnă un apus de soare, căderea unei frunze, liniștea unei păduri în amurg... O fabulă, de pildă, ne poate arăta cine suntem noi, ca într-o oglindă mai mult sau mai puțin strâmbă, folosind pildele luate din lumea celor care nu cuvântă... Un sonet de Shakespeare ne arată cam ce înseamnă iubirea. Poate și un sonet de Michelangelo, că tot veni vorba de sonet... Poezia ne poate transporta pe aripile gândului și ale imaginației în lumi nebănuite, poate fantastice, poate de pe alt țărm, dar, Doamne, cât de frumoase! Poezia cochetează în mod inspirat și cu Măria Sa, Teatrul, aducând în lumina reflectoarelor vers dramatizat, vers în sine, vers inteligent, vers răscolitor. Poezia ne mai arată și căi - poate neexplorate încă - spre adâncurile sufletului nostru. Poezia ne ajută să ne descoperim, să ne redescoperim, să ne maturizăm sau – dimpotrivă – să redevenim copii inocenți... Da, Poezia e aducătoare de bine, de frumos, de înțelepciune, de viață, până la urmă... Și atunci, cum să nu iubești Poezia?

Au fost doar câteva gânduri, acum, la început de drum, gânduri izvorâte – cum altfel – din adâncul inimii. Poetul George Tei, inițiator romantic al acestui proiect, se transformă – într-un fel – în Cavaler al Tristei Figuri, luându-se cumva la trântă cu niște mori de vânt ciudate, întruchipate în chipuri de neoameni, cu burdihane pline de eternii mititei și eterna bere în sticle de plastic, după cum probabil și sufletele le sunt alcătuite din același material sintetic. O luptă pe care cred cu tărie că – într-un final – o va câștiga. Cu prețul inspirației, cu prețul nesomnului, cu tristețea eventualului eșec, dar și cu speranța ascunsă într-un locșor al inimii că va învinge. Suntem alături de George, alături de acest Mecena, numit Cornel Păunescu, intrat de curând pe ușa din față a conclavului scriitoricesc, prin volumul său „Fata pădurii”, alături de toți cei care au încuviințat – fără pic de șovăire – să fie prezenți în generoasele pagini ale revistei. Succes, dragii noștri, și viață lungă în numele Poeziei!

Cornel PĂUNESCU

Vraja muntelui

Poteca șerpuiește spre vârful muntelui, sinuos, ca să mai domolească urcușul greu. Pornind din vale, traversezi pădurea și tot urci până dai de stâna lui Pătru. De aici, copacii se răresc până dispar de tot. Rămâne iarbă verde pe panta abruptă, iarba pe care oile o pasc vara când urcă la munte. Se zărește și culmea, nu mai este mult de mers.

Primăvara își ițește mugurii și încearcă să răzbească peste ultimele răbufniri ale iernii. Ici – colo, câte un petec de zăpadă mai albește pământul, mai ales în zonele puțin înșorite. Păsările cântă voios, este sezonul împerecherii și al depunerii ouălelor, natura își schimbă hainele, leapădă cojoacele.

Andrei urcă spre vârf, gâfâind. Trage aer pe nas și îl dă afară pe gură. În acest fel încearcă să atenueze din presiunea pusă pe plămâni și pe inimă. Nu se uită în jur, peisajul îi este familiar și nici nu are dispoziția necesară să privească, să se bucure de natură. Urcă, privind în pământ, urmărind înverșunat poteca. Ochii, lipsiți de orice expresie, reci, nu se bucurară de natură ca altădată.

Ajuns în vârf se opri și se așeză pe o piatră. Urcase fără să se oprească și organismul, dus la limita suportabilului încerca să-și recapete echilibrul. Respira sacadat, inima se zbătea, nebună, să-i sară din piept. Telefonul sună și el privi o clipă ecranul: era mama. Nu răspunse și sunetul se prelungi până se stinse de la sine. Orașul, luminat de soarele primăvărat ic își sclipea acoperișurile în diverse culori, reflectând un curcubeu ciudat, ca un halo. În centru, spitalul, - o clădire albă, înaltă, dar sinistră, îi atrăgea privirea ca un magnet. Ea era acolo, un medic îi făcea autopsia. De ce oare o mai chinuiau,

o mai ciopârteau? Ce voiau să afle? Doar se stinsese în spital, la ei, nu acasă. Ce era suspect într-un deces în urma unui cancer?

Nu se împlinise anul de când ea a mers la spital pentru un banal control ginecologic și medicul a pus diagnosticul: cancer în faza a patra. Adică... foarte avansat. Fără niciun semn, fără să existe dureri, fără să-și facă simțită prezența, insinuat în organism într-o seducere fără luptă a celulelor. Nici nu i-a venit să creadă că este adevărat. S-au dus la încă doi medici, au făcut investigații, dar verdictul a fost unanim: cancer avansat.

Au refuzat să le spună copiilor. Ei sunt la facultate, nu ar avea rost să-i sperie și să le conturbe programul:

- Lasă-i să-și vadă de carte, de-ale lor, nu e bine să le stricăm rostul.

Andra, curajoasă ca întotdeauna, a fost mai tare.

- Voi face operația, doctorii spun că ar mai fi o șansă să scap, deși sunt atacate mai toate organele. Ce mai am de pierdut?

Andrei, încă în stare de șoc, a fost de acord. De ce să nu încerce, dacă mai este o șansă? Sus pe munte, încălzit de razele anemice, nu mai există trecut sau viitor, există doar clipa, prezentul. De câte ori au urcat împreună în acest loc, să privească orașul de sus? Uneori singuri, alteori cu copiii, mai ales când erau mici. După ce au crescut ei, preferau să iasă cu colegii, cu prietenii... Așa e viața! Aici te crezi stăpân pe întreg Universul, nu există limite, bariere, nici de spațiu și nici de timp. Nu mai contează

realitatea, contează infinitul pe care îl pipăi, îl simți, îl înțelegi.

Uneori, vara când era cald, spre asfințit, după ce dogoarea se potolea, făceau dragoste. Senzația de beție dată de adrenalina combinată cu mirajul locului inducea o stare de levitație. Corpurile se ridicau ușor, împreunate, lumea se vedea ca printr-un ochian întors, într-o lumină portocalie dată de crepuscul.

- Domnule Popa, trebuie să vă spun adevărul, soția dumneavoastră nu va fi salvată de operație. Șansele de vindecare sunt sub 1%. Nu doresc să vă iluzionăm că se va face bine. Doar îi va prelungi viața cu câteva luni. Suferința însă va fi foarte mare. Durerile sunt inerente. Vor fi și fără operație.

- Știu, dar soția dorește să încerce. Până la urmă există această infimă șansă.

Florin și Lucia, copiii lor, au sunat la câteva zile după operație. Sunt studenți la Cluj, au viața lor la cămin, cu prietenii. Se simt bine, se vede după cum povestesc când vin pe acasă. La începutul studenției veneau mai des, apoi din ce în ce mai rar. Și-au găsit perechi și merg în cluburi la sfârșit de săptămână, în excursii... Când Andrei a ajuns mai devreme la cămin într-o dimineață, a găsit-o pe Lucia în pat cu un coleg. Colega ei de cameră se mutase cu prietenul în altă cameră.

- De ce nu ne-ați spus că mama s-a operat? Ne-a zis bunica, dar nici ea nu știe bine despre ce operație este vorba.!

- Nu este nimic grav, o intervenție banală, chestii femeiești, dar fără complicații.

- Trebuia să ne spui! Sâmbătă venim acasă...

- Degeaba veniți, mama trebuie să stea în spital cel puțin două săptămâni.!

- Atunci mergem la spital duminică, este zi de vizită...

Andrei nu putea să-i refuze. Secția oncologie la care se operase, spunea multe. Andrei le-a explicat, lor și mamică-si că, de fapt, nu este malign ci benign. Sigur că erau cu toții îngrijorați. Andra era o femeie deose-

bită, făcea gospodărie cu plăcere, nu o vedea niciodată nervoasă, agitată sau să strige la cineva.

Telefonul sună din nou și privi la ecran. Era Lucia. Închise ochii și nu-i răspunse. Încă nu putea vorbi cu nimeni, singurătatea de aici îi făcea bine, locul acesta magic îl încălzea de energie, simțea cum ușor-ușor simțurile revin la viață. Parcă se văd și urmele țărșurilor înfipti pentru întinderea cortului, urma vetrei unde făceau focul seara. Focul care alungă umbrele nopții și încălzește trupurile și sufletele. Trosnetele crengilor de brad auzite din cort noaptea, mirosul de fum... Toată atmosfera creează o stare de bine, de siguranță și de împlinire.

Andra, pe pat între perne, palidă, slabă, îl fixează cu ochii mari, cercetători:

- De ce te agiți atâta? Știi bine că nu poți face mai mult decât faci acum. Voi începe radioterapia și chimioterapia. Le încercăm și pe astea. Florin și Lucia au înțeles că nu este bine. Mama lor slăbea de la o zi la alta, devenise o umbră mișcătoare. Toate asigurările lui Andrei și ale ei nu-i convinseseră. Veneau acasă la fiecare sfârșit de săptămână și plecau cu sufletul greu. Andra, conștientă că îi conturbă de la viața normală, le-a interzis să mai vină acasă:

- Eu tot mor, de ce să suferiți voi? Viața merge înainte, sunteți studenți, nu vă mai întâlniți cu așa ceva. Aveți prieteni cu care vă simțiți bine, de ce să vă gândiți la mine și să fiți triști? Perioada aceasta minunată nu se mai întoarce. Dacă nu vă distrați acum, când o veți face? După ce veți începe să lucrați, nu mai aveți timp. Vă căsătoriți, vin copiii, alte probleme! Lucia începu să plângă:

- Cum poți vorbi așa!?

- Eu sunt realistă, nu am șanse de scăpare, în câteva luni nu voi mai fi. Voi aveți o viață înainte, nu trebuie să vă opriți din cauza mea. Vă rog să nu mai veniți în weekend. Nu îmi face bine să vă văd triști, supărați. Nu este nimeni de vină că eu m-am îmbolnăvit. Asta este soarta mea. Vreau să mă țineți minte cum eram sănătoasă, nu cum

sunt acum. Vă rog să nu mai veniți, nici mie și nici vouă nu vă este de folos. Nu îmi puteți da sănătate cu vizitele voastre. Mă faceți să nu mă simt bine.

Nu au mai venit, dar sunau zilnic să vadă care mai este situația, dacă au apărut schimbări în bine. Dar situația nu s-a schimbat, tratamentele au dat rezultate pe termen scurt. Pe termen lung nu au avut efecte vizibile. Doar ameliorări de moment, apoi alte ședințe și apoi altele... Durerile au început să se accentueze și doctorii au prescris morfină. Conștientă, Andra a înțeles.

- Andrei, aș fi vrut să merg acolo unde ne place nouă! De sus, văd orașul, voi mai simți odată aerul, mai privesc cerul...

Iarna nu se dădea bătută și zăpada încă trona peste tot. Pădurea fără frunze își arăta, pudică, nuditatea. Covorul alb, ca un veșmânt de mireasă nu ascundea nimic privirii lacome. Nu putea să o ducă în brațe sau în spate, distanța e mare și urcușul greu. Andrei se gândi și-l sună pe Radu, unul dintre prietenii lui, schior pasionat.

- Bună, Radu.!

- Bună Andrei.!! Ce faci, cum se simte Andra?

- Nu prea bine. Ai putea să-mi împrumuți ATV-ul tău pentru câteva zile? Aș vrea să urc cu Andra pe Cărpiniș.

O clipă se așternu tăcerea, apoi Radu răspunde:

- Sigur, poți veni să-l iei! Nu am nevoie de el acum.

Andrei luă ATV-ul și făcu o primă încercare singur, să vadă cum se descurcă. Nu mai condusesese așa ceva și știa din auzite că nu este simplu, te poți răsturna destul de ușor. Trebuia să-l testeze doar el, să caute drumul cel mai sigur și să ajungă teferi. Căută pe telefon cele mai bune situri cu prognoză meteorologică pentru a ști cu o probabilitate mare dacă ninge, plouă sau va fi timp bun. A treia și a patra zi de când luase ATV-ul se anunță timp bun, chiar soare. O porni cu viteză mică, apoi accelerează. La prima denivelare a terenului accelerează ușor, dar ve-

hiculul o luă razna și se răsturnă. Din fericire sări într-o parte și nu păți nimic. Se urcă din nou și demară. Prin pădure merse pe cărarea marcată. Doar în câteva locuri, unde aceasta se îngusta printre copaci, a luat-o pe alături, în rest a mers strună. Pe zona dinspre vârf a luat-o ușor, pieptiș. S-a mai răsturnat de două ori, dar a reușit.

A coborât pe același drum, urmărind dărele lăsate de roți. A mai urcat de două ori, urmând același traseu. Nu a mai avut nici un eveniment reușind fără a se răsturna. A doua zi o anunță pe Andra:

- Azi mergem pe munte!

Dintre perne, cu fața obosită ea l-a privit deodată surprinsă. Ochii s-au înviorat și obrazii i s-au îmbujorat pentru o clipă.

- Adevărat?!

El încuviință dând din cap afirmativ.

- Hai să te îmbrac bine, afară este încă răcoare.

- Poate mai bine îngheț pe drum sau acolo, ar fi mai bine și mai ușor.

El nu comentă. O îmbracă punându-i mai multe rânduri de haine și o înveli în cojoc. Ea coborî încet scările și ieși pe poartă. În stradă, ATV-ul aștepta să fie condus. Andrei puse pături pe locul din dreapta. O luă în brațe și o puse ușor pe scaunul de lângă el, apoi o înveli cu încă o pătură.

- Ești bine? Stai comod?

Îmbujorată de răcoarea de afară, Andra, cu ochii sclipind de încântare, dădu din cap afirmativ. Andrei porni motorul și demară ușor spre locul de unde începea muntele. Se strădui să privească numai la traseu, să urmărească șleaurile lăsate de el cu o zi înaintea. Erau vizibile și încerca să facă exact aceleași mișcări ca și cu o zi înaintea încât să nu se încline sau să se răstoarne cu ATV-ul. Mai trăgea cu coada ochiului spre Andra și îi creștea inima când o văzu atentă la natura din jurul lor, la soarele care îi dădea zăpezii o strălucire aparte, colorând arborii. Copacii, deși dezgoliți, aveau muguri pe ramuri și vesteau primăvara ce va să vină curând. După ce ieșiră din pădure și porniră urcușul,

soarele neîngrădit de crengi mângâia blând terenul iscând mici pârlăiașe. Patinară de vreo două ori, dar scăpară cu bine și ajunseră sus, pe platou. Andra, prinzând puteri, îi spuse:

- Dă-mă jos, te rog, vreau să văd totul!

Andrei luă pătura cu care o învelise și o așternu pe jos. O ajută să coboare și ea rămase în picioare, rotindu-și privirea de jur împrejur. El luă și păturile de pe scaun și le puse peste prima pătură. Andra se rotea ușor pentru a cuprinde tot peisajul. Soarele strălucea și cerul era de un albastru pur, mediteranean. Se lungi pe pături și privi cerul.

- Vino și tu alături. Uite ce puritate! Poți vedea infinitul acolo, departe...

Andrei se așează alături. Ea se întoarse și-l cuprinse cu brațele. Se îmbrățișară. Cu ochii închiși, fără vorbe, ca într-un film derulat pe repede înainte, frânturi din viața lor împreună se succedau una după alta. Aici, în locul lor preferat apăreau cele mai multe momente. Stătură așa până când umezeala se simți chiar prin stratul de pături. Se desprinseră ușor și Andra se mai roti odată. Pentru ultima oară admira natura.

Andrei puse păturile în ATV, o ajută să urce și apoi o înveli. Păturile, umede de la stratul de zăpadă, nu mai asigurau căldură.

- Să nu răcești, se îngrijoră el!

Andra râse:

- Crezi că mai contează?

O porniră încet spre vale, să nu se răs-

toarne. Orașul se apropia câte puțin. Pădurea pierduse din farmec, părea tristă, mohorâtă, soarele intrase în nori. Zăpada pierduse strălucirea de la urcare.

Andrei privi din nou în vale. Spitalul este acolo, ea este acolo. Ea nu mai este. O liniște stranie l-a cuprins, în locul acesta parcă se estompează frământările de fiecare zi.

Telefonul transmise un SMS. Se uită pe ecran. Andra.

Andrei a încremenit. Nu se poate așa ceva, ea este acolo, probabil în acest moment medicul legist i-a spintecat pieptul. Deschise mesajul și citi:

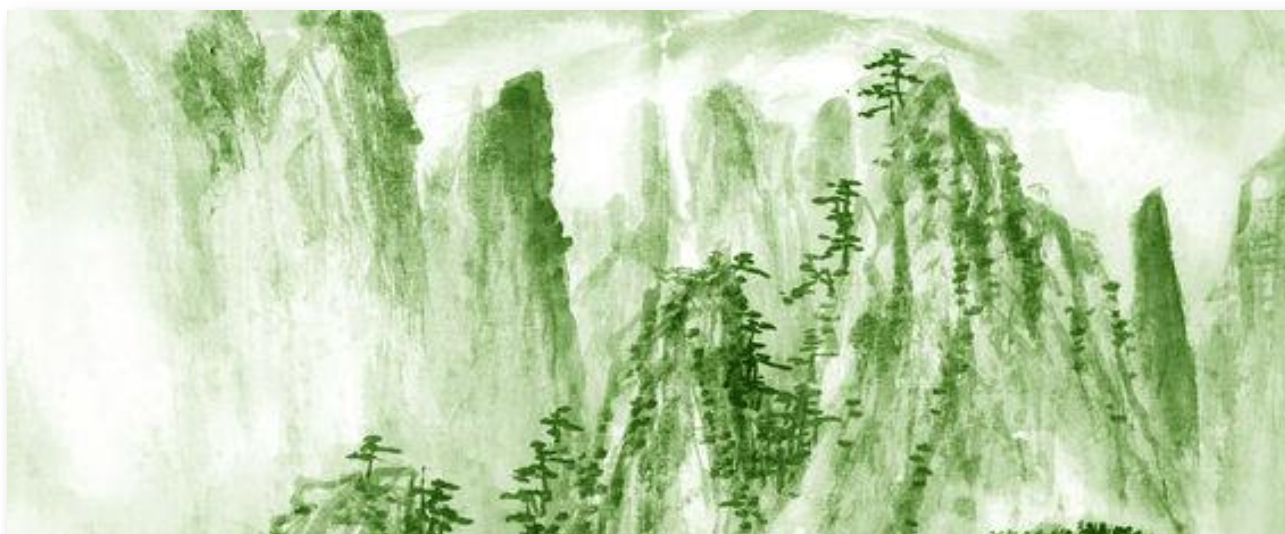
Dragă Andrei, nu trebuie să te sperii, nu am înviat din morți. Am vrut să-ți fac o surpriză. Tehnologia nouă permite. Am scris un mesaj pe care pot să-l transmit la data pe care o doresc. Stă într-un cloud și pleacă la data programată. Așa că... m-am gândit să-ți trimit câteva mesaje după ce eu nu voi mai fi. Asta, deoarece nu vreau să fii trist, ci vreau să crezi că încă îți sunt alături. Sunt sigură că ai mers la locul nostru. Îți mulțumesc pentru drumul pe care l-am făcut împreună până acolo. Am plecat împăcată.

Viața merge înainte...

Andrei privi cerul. Printre formele de nori o zări pe Andra. Zâmbea...

Coborî muntele liniștit, cu dorința de a ajunge acasă...

Martie, 2021

Emil ALMĂȘAN

Ars poetica

Înălțăm cuvintele măiestre,
le dăm suflet când vedem că tac;
șlefuite-n lacrimile noastre,
în lumini și aur se prefac

Și visăm spre zărilor albastre,
nu știm drumul către ce ne duce,
că deasupra inimilor noastre
cerurile se prefac în cruce

Să vedem, prin jarul ei fierbinte,
cât de grele-s truda și ispita
de-a ara cu sufletul cuvinte
între Eminescu și Nichita

Albastrul lacrimii de Voroneț

Închide, Doamne, cerurile toate
ce peste lume străjuiesc semeț,
și-n locul lor așază, cât se poate,
albastrul dragostei de Voroneț

Lumina, Doamne, cheam-o înapoi,
în ale lumii prime dimineți,
și-așază-n chip de liniști peste noi
albastrul milostiv de Voroneț

Să Te putem vedea pe ceru-n care
se scurge ruga-ntregii noastre vieți,
așterne peste-a lumilor altare
albastrul limpede de Voroneț

Pământu-ntreg, spre-a deveni un cânt
în care viața-i cel mai mare preț,
așează, Doamne,-n primul Tău cuvânt
albastrul doinelor de Voroneț

Ca să Ne ierți, - nu-i suflet fără pată
și gând să nu se-nalțe îndrăzneț -
aduce-vom la dreapta-Ți judecată
o lacrimă ce-a plâns la Voroneț

Rădăcini

Sunt fiul lui Gheorghe și Ana,
doi oameni, ca lacrima, sfinți.
Ei sunt cântecul, dorul și rana
veșniciei numită părinți

Am văzut lumina fără prihană
pe un petec de rai, numit Mehedinți.
Cea mai frumoasă Ană
mi-a pus Voronețul în ochii fierbinți

Sunt liber în fapte, în vorbe,
curge prin mine un sânge curat.
Din cel mai frumos Gheorghe
sufletul meu s-a-ntrupat

Într-o noapte de Paște,
o noapte înaltă, de Înviere,
strigătul mamei, spre a mă naște,
a iertat întreaga lumii durere

Sunt fiul lui Gheorghe și Ana,
botezat într-un rece izvor.
Ștergare aduse de la Tismana
din apă m-au luat în liniștea lor

Am învățat că, prin vreme, se frâng
numai cei răsăriți la-ntâmplare,
au nins, peste mine, Munții Parâng
îndelungă și sfântă răbdare

Lacrimile mele din ceruri s-au rupt,
am trecut prin moarte și prin deșert.
Tata m-a învățat să fiu drept și să lupt,
Mama(,) - să iubesc și să iert

Sunt fiu dintr-un Gheorghe și-o Ană,
un copil dintr-o țară de dor,
țărâna aceasta mi-i vatră și hrană,
cât ea mă cunoaște nu pot nici să mor

Cântec pentru Limba Română

Cât eram de sărac de n-ar fi fost
Limba Română să îmi dea adăpost...
Trupul meu, gândul meu, dar, mai ales,
sufletul meu, cel din stele cules,
s-ar fi pierdut cu totul uitate
de nu erau cuvintele Sale lăsate
deasupra mea a iertare
a iubire și binecuvântare
Doar dragostea Ei a știut cât de greu
am urcat cărările cerului meu
Prin cuvintele Ei, până la stele
au urcat toamna cântecele mele.
Am luat chipul frunzelor
când le-a venit vremea să moară,
și-am înțeles tăcerea cât poate să doară
când rătăcești pe pământ
departe de-al nașterii tale cuvânt
Primăvara, mi-a așternut peste pleoape
muguri de cântec, de soare și ape
lernile m-a troienit cu iubire.
Cerurile ningeau albe cărți de citire
din care am prins a-nvăța
dorul ce bate, de-o viață, în inima mea
Când mi-e teamă sau când mi-e greu
Limba Română mă sfintește mereu.
Mi-a dat chip, mi-a dat nume,
mi-a dat locul acesta pe lume,
și toate câte-mi sunt sub soare lăsate
sunt semnele dragostei Ei nemăsurate,
prin care de la întâiul cuvânt rostit
m-a vegheat și m-a ocrotit,
și tot în dragostea Ei mă va ierta
când timpul din mine s-o înnopta
Cât eram de sărac de n-ar fi fost
Limba Română să îmi dea adăpost...
M-aș fi născut de-a dreptul uitare
sau tăcere mistuitoare
Aș fi fost trecătoare țărână
de nu-mi dădea suflet Limba Română

Cântec pentru tine, loane!

Prin timpul care, ne-ncetat, se scurge,
prin glorie și prin jertfă grea, de sânge,
ne-am perindat în șiruri milioane,
dar Țara stă, mereu, în tine, loane!
În solde stau mărețele armate,
și generali cu piepturile late
de aur și de decorații pline...
Nădejdea Țării, loane, e în tine!
În cuvântări alese sau gângavi, la tribune,
își lustruiesc aleșii împăunatul nume,
dar vorba lor șireată ne seacă și
ne-ngroapă,
de n-ai ști tu, loane, pământul cum se
sapă!
Ne-am fi pierdut demult, eram uitare,
nu veșniceam între Carpați și Mare,
de nu-ți iubeai, tu, sfintele pogioane
ce ne sunt vatră și mormânt, loane!
Eram mânați de vânturi, la răscruci,
n-aveam la căpătâi nici lemn de cruci,
în lanțuri ne țineau robii tirane,
de nu mureai, tu, pentru noi, loane!
De la Rovine pân' la Mărășești,
pe tot întinsul gliei românești,
oriunde ai privi, în lung și-n lat,
un os din tine, loane, e-ngropat!
Și-atât de rar ne amintim de tine,
să-ți mulțumim, așa cum se cuvine!
Recunoștința noastră-i praf sub soare,
dar numele tău, loane, e iertare!
Ar trebui-n genunchi să stăm, pe veci,
câ tot desculț, prin fața noastră treci,
și-ar trebui să sărutăm mereu
pământul ce-l sfintește pasul tău!
Și dacă vreme grea spre Țară vine,
că nu pierim, nădejdea e în tine!
Când te privim, renaștem în icoane,
că tu ești tot ce-i sfânt în noi, loane!

Cuvintele Măriei Sale

Nu va mai fi nicicând pe lume
nici răsărit, și nici apus
să ne mai mângâie lumina
ca ochii Lui, cum alții nu-s!

Și stele mii, spre veșnicie,
vor răsări, vor înnopta,
dar niciodată n-o să fie
un cer înalt ca fruntea Sa!

Sara pe deal, va curge luna
aceleași taine-adânci în cale,
și-aceleași doine, lin, suna-vor
cu turmele venind spre vale!
Ne va părea că lumea lasă
aceleași semne peste vreme,
numai Luceafărul, prea singur,
pe bolta lui n-o să ne cheme

Vor trece toamne peste toamne
și ierni târzii, prin nori de sare,
ne-or duce pașii tot mai singuri,
tot mai străini către uitare...
Și fără soț toți plopii lumii
ne vor ieși mereu în cale
până ne-om stinge, triști, de dorul
cuvintelor Măriei-Sale!

Destin

Cade numai acela în care
visul (s-)a(-)împietrit și s-a frânt!
Cel ce crede în sine niciodată nu moare,
niciodată nu se va târî pe pământ!

Cade numai acela în care
glasul iubirii e mut!
Liber e numai cel ce știe să zboare
și cu aripi grele, de lut!

Cade numai acela în care
întunericul roade laș, îndelung...
Ochii care privesc drept în zare
niciodată nu plâng!

Inima celui ce-ndură nu tace,
renaște cu fiecă rană.
Inima e cel mai înalt cântec de pace
când bate fără prihană!

Rătăcește doar acela în care
iarna și-a așternut nămeții de ger,

dar e fără hotare
cel ocrotit de un petec de cer

Din toate gândurile tâmpelor tale
care în cântec sau dor se prefac,
alege să-ti fie credință și Cale
doar cuvintele ce-n veci nu te mint și nu tac

Binecuvântat este Omul în care
nădejdea și dragostea au rădăcină!
Cel ce crede în Bine, în Frumos, și Iertare
are sufletul de lumină

Iubiți Poeții !

(Dascălului meu, Poetul Alexandru Brad)

Poeții sunt lumini gânditoare,
singurătăți fără chip, fără nume.
Uneori, dor, alteori, alinare,
Poeții sunt lacrimi și glorii postume

Într-o lume străină, în care
omul este de suflet tot mai departe,
Poeții sunt vindecare
de uitare, de moarte

Sunt inimi de liniște, ce străbat
psalmii care urcă în tâmpile, la greu,
Poeții sunt crucile-n care bat
cuietele păcatelor noastre, mereu

Iubiți Poeții, fără de ei,
lumea ar fi nesfârșit de săracă,
și-n inimile noastre de ate
cuvintele-ar putea, într-o clipă, să tacă

Iubiți Poeții, în calea lor
ieșiți doar cu vorba curată,
și iertați-i, câteodată, că mor,
spre-a da țărâni, după datină, plată

Priviți-i doar spre stele cum zboară,
fără prihană, fără de vină,
cum prin moartea lor peste lume coboară
dragoste, cântec, lumină

De-aceea,-n genunchi, rogu-vă, iar,
cât sunt printre noi, strigați-i pe nume,
și iubiți-i, să nu fie doar
lacrimi și glorii postume

I. Gh. ARCUDEANU

METEO

A-nceput să scadă pandemia
Și vine meteorologia
Dimineața, ziua, până-n zori
Toți crainicii ne bagă în fiori:
„Vin ploi peste noi catastrofale,
Vântu-ncepe să bată-n rafale,
Din Mare, ne paște un ciclon, un
uragan”

Și de teroare scăpasem taman!
Puternicii duc un așa război
„Teoria conspirației”
Zicem noi.

Fidel Castro pe SUA a acuzat
Că uraganul Flora a fost dirijat
Spre Cuba cu țintele precise
Cel puțin o mie de persoane ucise!

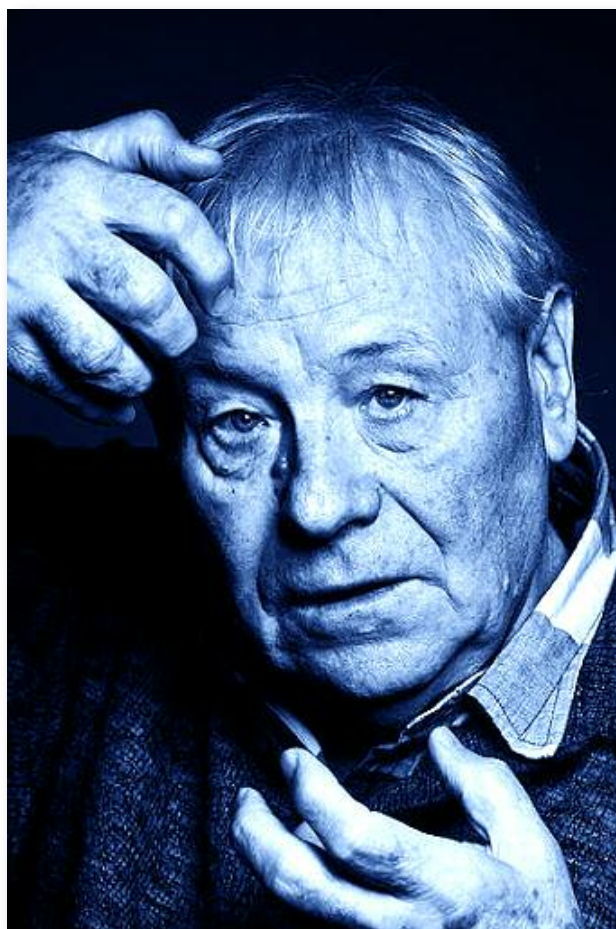
BBC publica un articol:
„Rusia apelând la al vremii control”,
Zicând că la militarele lor parade
N-a fost vreme rea, ploi, sau
tornado.

Despre războiul din Vietnam s-a
scris

Că armata SUA-n Indochina-a decis
Ca precipitațiile să crească,
Infiltrarea inamicului să oprească.

Șefii de Stat Major au declarat
Că-n acea perioadă s-au ordonat
2.602 misiuni de presărare
Peste nori, de canistre cu o cantitate
mare

De iodură de argint și de plumb

iodură

Aducând ploi peste Vietnam,
Cambogia, Laos, tortură!
Avem exemple-n vreme și mi-e greu
să constat
Că experiențele „puterilor” sau
repetat
Și tocmai noi am fost aleșii, cu
ce-am greșit?
Doamne, teroarea, teama, vor avea
sfârșit?

DEBUT

Nicoleta AURAM

rotund

Mi-e gândul vânt, zbatându-se în mine,
Furtună târzie de viață și dor
Și sângele - apă și curge-n suspine –
Lumină curată cătând un izvor.

Mi-s venele tari, sunt negre și multe,
Îmi piaptăn cu dinții artera ușor –
Cu liniști fierbinți și triste și culte,
Le 'nalț periodic, le culc, le-nfior.

Sunt doar un rotund, chiar oval, dar, visând,
Rostogolit liniștit pân' la urlet;
Sunt doar un oval, mai oval într-un gând,
În carne, în os, în micul tău suflet.

întoarcere

Doar roata norocului n-o poți întoarce
Și ea tot macină visele crude.
Începi să țeși perdea de raze mute
Din firul vrerii ce se toarce.

Înveți să cerni cu sita ruptă,
Flori galbene de păpădii,
Alergi, prinzi fluturii în buchete vii,
Te zbați continuu și te pierzi pe tine...
Luptă!

punte

Suntem, se zice, doar un drum,
O punte între două ace,
În jurul nostru rotocol de fum,
Într-o tulpină care tace.

N-am reușit a prinde rădăcini,
Ne vrem pescari în vârf de munte,
Întinde undița, agață mă răcini,
Să pună piedică, să ne înfrunte.
Când pietre cad și ne îngroapă vise

Și puntea-ncepe a se clătina,
Petale-nșiruite pe cărări deschise –
Fără dorința de-a se întina...

refuz

Refuz să fiu, eu, singura închisă
Când toți ceilalți sunt liberi, trecători!
Refuz să fiu, și azi, numai abscisă
Când toți ceilalți sunt iar câștigători.

Refuz să-mi ispășesc iarăși, menirea
Când toți ceilalți au aripi, pot să zboare
Când zborul lor e lin, plăcut, iar știrea
E zborul meu cel plin de disparare...

statistică

Nu vreau să fiu statistică,
Un iubit, un soț, un mort –
Eșantion viu și vulgar, parametru.
Nu vreau modelare!
Fără structuri în lut,
Fără interferențe.
Statistic vorbind,
Care-i probabilitatea să mă regăsesc în tine?

adunarea

Te adun în mine –
Te adun în mine de azi,
Te adun în mine de ieri.
Te împletesc cu sufletul
Și te întind în caier de vis.
Te ascult în scoici,
Te îngân cu sunet de apă.
Te cuprind...
Cu brațul stâng,
Cu brațul drept...

Ionuț CALOTĂ

ne vom regăsi doar

.am intrat în stare
de dezizolare lentă
.stau într-un dulap găunos
din care se aude
muzica anilor 80
/prin care mi se
văd radiografiile/
.am lăsat vinul dulce
să se înroșească
.am închis cartea veche
am agitat-o puțin
iar literele și cuvintele
s-au amestecat între ele
.așa am creat
acest nou roman
și-acum mi-e teamă să
mai am un alt contact
ne vom regăsi doar
într-un plan abstract

doar împreună suntem ploi

ce copil bătrân sunt - mi-am spus
sărutat de infirmierele impudice
fugărit de ambulanțele cubice
prin labirintul roșu in vitro

.cerneala de la selfie
curge pe spinarea-mi încovoiată
de ghilotine și pudriere
}când zăpezi de cărți visez{
când mângâi glasul macaralelor reci
și din ele explodează anemonele
pline de nicotină
.ești cel mai bătrân poet tânăr - mi-ai spus
i-ai cunoscut pe toți vecinii tăi celebri
care circulă pe roțile prin saloane
.zidurile cetății crapă acum și se prăbușesc
în urma lor cresc pe loc sonde smălțuite
iar zimbrii albi cad din tablouri
din ochii moi ai vinului

.e secetă și în cer - ți-am scris
în fiecare piatră betonată
zace un foc închis ermetic
doar se aude / se aude din interior
scrâșnetul punerii în mișcare a universului
când pleacă să adoarmă
în fiecare dintre noi
.doar împreună suntem ploi - ți-am spus
.doar împreună suntem
sfoară

între timp soarele descompune statuile

.lumea asta nu e reală
nu poți pune mâna pe ea
să o simți pulsând
ca o grenadă vie / organică
să simți virușii
șiroid pe ea
[căci ea e formată doar din cuvinte]
>între timp soarele descompune statuile<
.tot ce curge mă înspăimântă
cu lipsa de conținut a mișcării
.ea lasă un gol imperceptibil
în urma peniței
care trage după sine
toată materia
!cum să nu mă recunosc
în acest corp steril
departe de mine gura
când mă desprind din mine
și scap involuntar
în afara vieții strâmte
un sfârc nou ieșit
din trupul temporar

un balon cald care se înalță
împins de lună
împreună cu arborii cocori
.poezia asta e matematică
sau invers

somnul lung al soarelui

.te simt ca pe un bombardament subteran
te văd în cana din care îmi guști cafeaua
în eșarfa pe care o mângâi dimineața
dându-i nume
în rândunicile care ciugulesc din vinul
pe care îl împărțim în douăsprezece părți
în somnul lung al soarelui
și în cireșele ucigașe
.tu nu mai ești doar un fragment
ci întregul acestei vieți
.trupul gol al cafetierei
are mirosul tău subțiat
de ochiul confiscat al dimineții
.scheletul ei discret
e legat la mecanismul coapselor
o plăcere dizgrațioasă
@sfixiată
.degetele tremură
șopârle pe trăgaciul plăcerilor
.așa se derulează mișcările zațului
prin liniștea amplificată

investită în tâmpile
în maxilare suprapuse
peste corpurile noastre
dezizolate

liniștea care sapă șanțuri

.melancoliile acoperă fotografia ta
#online
cu o membrană febrilă
cu liniștea agonizând pereții
.deposedată de voci
se depune pulberea transparentă
prelungind inutilitatea pielii
prinsă în capcana vizetei
aerului halucinogen
.toate privirile se scurg prin ochiul
care volatilizează
trupurile noastre de sticlă
prin papilele care se desfac
prin liniștea care sapă șanțuri
paralizând zăpezile sinucigașe
.creierul nostru golit
duce în mâini sacrificiul
cu absența orientată
către fiecare cuib de cicatrice
din lumea sălbatică
urbană

Cornel C. COSTEA

În Poezie-mi aflu adăpostul!

Pășesc și azi în Liniștea cetății
Să mă-ntâlnesc cu Tine, Tată-al meu,
Aici găsesc mereu Izvorul Vieții,
Dar știu că-l voi găsi, iubind mereu!

Afară-i cald, aici e vânt, răcoare,
Coboară Duhul Sfânt din alt hotar,
Nici urmă de-ndoială și-ntristare,
Ci Liniște-i în inimă! Ce dar!

Când mă ridic, sunt 'nalt cât turnul vechi,
Ce stă de strajă parcă de-o vecie,
Iar îngerii sfioși, perechi-perechi,
Mă iau de mână ca-n copilărie!

Îi recunosc și le răspund zâmbind,
Niciun cuvânt nu îmi mai are rostul
Și-apoi, cu Liniștea în gând fiind,
În Poezie-mi aflu adăpostul!

Te-aștept

Te-aștept, iubito, -n gara nimănui,
Pe banca veche-ți scriu o poezie,
Aș vrea să-l văd pe impiegat, dar nu-i,
Să povestim ce-a fost și ce-o să fie!

De-atâția ani, de când sunt tot aici,
S-au succedat prea multe anotimpuri,
Iar nopțile, din mari, s-au făcut mici,
Pe frunte desenându-mi zeci de riduri!

Iar zilele, și ele inegale,
Cu ploi și soare, vânt ori mari ninsori,
Trec repede, ades sau doar agale
Și-mi dau speranța c-ai să vii în zori!

Oricum, de-aici eu nu mai vreau să plec,
Peronul vechi... chiar șinele mi-s dragi
Și dacă unii cred că sunt zevzec,
La prânz mănânc de-o vreme numai fragi,

Că mulți s-au copt acum, ca niciodată!
Așa îmi trece timpul mai ușor,
Iubito - muza mea nevinovată,
Te-aștept împovărat de ani și dor!

Și ultimul Poet de pe Pământ

Ascunde-mă, iubito, unde vrei,
Tu știi mai bine unde e Lumina –
Cum ochii tăi se-ascund în ochii mei
Și n-am aflat, nici până azi, pricina!

Voi locui acolo și voi scrie
Poema vieții noastre de apoi,
Iar când va bate ceasul la chindie,
Să îmi aduci, iubito, multe foi!

O poftă am, nebună, să mă crezi,
Se nasc în mine mii de universuri,
Și scriu întruna... vino să mă vezi,
Că inima îmi naște mii de versuri!

Nu știu dacă vor folosi cuiva,
Stă lumea toată ca-ntr-o închisoare –
Poate odată, totuși, cineva,
Își va-ndrepta privirea către Soare

Și va zări uimit, plângând, o rază,
Mai multe n-ar avea cum îndura,
Dar, pentru el, va fi vestita oază
Ce îi va da puterea de-a spera!

Arată-mă, iubito, tuturor,
E vremea, azi, să afle cine sunt:
Un strop arzând la Marele Izvor
Și ultimul Poet de pe Pământ!

Ion Lucian COLIȚĂ

ROATA

Eu sunt precum e Roata
Legat spiță de spiță
Și mă-nvârtesc cu gloata
În zgomot de căruță...

M-a plăsmuit Fierarul
Arzându-mă la Foc,
Cu El făcând Lemnarul
O Roată de noroc...

Nu știu de-a fost nevoie
De înc-o roată-n plus,
Destinul doar să spuie
Ce rost, în ea, a pus...

Dar de arunci și eu
Sunt prins de tăvălug
Și-mi pun mereu, mereu,
Speranțele sub plug...

Mă tot rostogolesc
Pe soare și pe ploi,
Din Cerc tot vreau să ies,
Dar el mă dă 'napoi...

Mă învârtesc întruna
Tot ne-mplinit rulând
Și nu-mi mai știu măsura
În gloata fremătând...

Prin Legea sa cară
Atâtea mii de visuri,
Dar Roata-a câta oară
Mi-a-mpotmolit urcușuri?

Eu sunt precum e Roata
Rostogolindu-mi anii,
Iar peste ei doar Soarta
Adună bolovanii...

Într-un final, pe rând
Și Roata-mi se va rupe

În urma ei lăsând
Destinu-n Spițe frânte...

ORICÂT MI-AR FI...

Oricât mi-ar fi de Sine, oricât mi-ar fi de Zeu,
Mă doare partea stângă a sufletului meu.
Trăiesc, devin și mor cu fiecare gând
Și las în urma mea Cuvintele cântând

Oricât mi-ar fi de Ziuă, oricât mi-ar fi de Noapte
Mă poartă voia Sorții și Dincolo de Moarte.
Trecut, Prezent și Măine, adune la un loc
Speranța, cât ființa, din ele a luat Foc.

Oricât mi-ar fi de Stele, oricât mi-ar fi de Ploi,
Cu gândurile mele trec Dincolo de noi
Și caut să găsesc Izvorul hărăzit
Ce, poate, niciodată vreun gând nu l-a-ntâlnit.

Oricât mi-ar fi de Unu, oricât mi-ar fi de Doi,
Voiesc să văd Lumina ce se ascunde-n Ploi,
Iar umbrele să prindă tăcerile furate
Ce vin mereu spre mine de Dincolo de Toate...

ÎNTREBARE LUMINILOR TĂCUTE

Destinul meu terestru
E scris mai mult de-o clipă –
N-am să-i cunosc nici restul
De plusuri și risipă...

Totuși aici Mosorul
Se derulează-n Sine
Rodind eu, Călătorul

Pământului cu Tine

Enigmă de o viață,
De Sânge și de Sfinte,
Scriind doar o Prefață
În ploaia de cuvinte...

Sunt în continuu zboruri
Secrete de Izvoare;
Curge, trecând de noruri
Profunda Întrebare:

Nu-i știu Acel, Răspunsul,
Oricât de multe trepte
Am tot urcat spre Însul,
Rugându-L să mă-ndrepte
Spre-Acea Îndovedire
Că, Dincolo de Toate,
E Altă Întâlnire
Întru Desăvârșire
De Viață, după Moarte,

Călătorind prin Stele
Noian de galaxii,
Cu alte noi inele
Și alte X-uri vii...?

Rămân un Ergo Sum
Îmbogățit prin Cuget
Și de aici mi-asum
Pornirea spre Alt Umblet...

Iar când va fi rotirea
Mosorului cel nou,
Lăsa-voi doar Rostirea
A celui ce-am fost Eu...

Rămâne o-Ntrebare
Luminilor Tăcute:
Cum este-Acea Chemare
Cu N necunoscute...?

DILEMA CAPITALĂ

A Fi sau A Nu Fi...? Șocantă Întrebare
Că n-a lăsat-o Shakespeare prin vocea
unui prinț.

Să sfredelim adânc prin Marea Înserare
Disjuncția finală, ce-i mai presus de Sfinți!

Să fim, ne-a dăruit în suflet Dumnezeu,
Această căutare prin sita de contrarii,
În Cumpene de ori, sau să reglăm mereu,
Tangențele spre Viață, la curbe și avarii.

A Fi este A Fi! În veci se vor desprinde
Ferestrele-ncercării prin fiecare zbor,
Să pună temelii în curgerea ce prinde
Eternități de clipe, zidind tăria lor.
Ne conjugăm, Fiind, o Lume la Prezent,
Prin firele Vieții, c-un Eu iscoditor,
Iar sufletul își ia puterea lui, ardent,
În curgerea de Sine, din șipot de Izvor

Pe care-l bem flămând prin neștiuta Cale
Cu setea de-mplinire în deveniri de-A Fi,
Dar creștem coborând Finalul într-o vale
Ce-n Legea sa Înscrie Disjuncta A Nu Fi!

Iar dincolo de-A Fi, prea încercata Soartă
În suflet cuibărește o altă Întrebare:
Ce Rost va mai rodi când se va-nchide-o
Poartă
La orice Existență, în Lege, Fiecare...?

De ce în Univers, prin mii de miliarde,
Există doar Disjuncții cuprinse în Mister...?
Temeiul e-n A Fi și-apoi e în A Arde...?
Dar Dincolo de Toate...? Dar dincolo de
Cer...?

A Fi sau A Nu Fi...? E cruda întrebare
Ce-a ridicat-o Shakespeare prin vocea unui
prinț
Și-i Mai Presus de Noi Disjuncția cea Mare:
Întreaga Existență închide orice simț!

A Fi sau A Nu Fi...? Răspunsul e-n
Finală...?
Vor trece generații, vor întreba mereu!
Rămâne-va-n ascuns Dilema Capitală...?
Sau o dezleagă, Veșnic, În Sine,
Dumnezeu...?

Nicolaie DINCĂ

PUSTIU DE ALB

De atâta pustiu de alb cârlanii
văzduhului își mușcă zăbala de furtună.
Scurmă nervoși cu onixul copitelor
pojghița de lumină care pâlpâie timid
în haloul crepuscular, trăitor
în secunda dintre noapte și zi.
Sforăie brumat pe sub resturi de toamnă,
căutând febril rămășițe de căldură.
Vedeți acolo în zare, la asfințit,
minunăția aceea albă care aduce
cu un armăsar superb?
Este un inorog—un fel de înger al cailor—
care a prins în cornul lui de fildeș
colțul cel mai luminos al Lunii
și o ajută să se ivească din adâncimile
întunericului, ca să dea viață nopții.
Eu cred că numai câțiva inițiați
pot să vadă asemenea inimaginabile
imagini .
Poate câțiva poeți, unii îndrăgostiți,
artiștii care și-au trimis mințile
către abisul înălțimilor abstracte
și poate că și unii lunatici.
Cei care nu sunt atinși de boala cunoașterii
nu vor vedea niciodată inorogul
iar somnul minții le va fi foarte dulce...
Însă, peste toate aceste rarissime minuni,
Dumnezeirea își așterne periodic
praful alb și rece al uitării—zăpada —
care acoperă și arde toate murdăriile lumii
și care purifică o parte consistentă
din nemernicia umilei noastre existențe.
Voi ați observat că primele ninsori
parcă răspândesc asupra noastră
o răsuflare sfântă?!..

TÂNGUIRI DE FLAUT

Am să te scot și te-oi zdrobi cu-o daltă,
Să-ți potolesc bătaia nebunească
Ca să-ncetezi, să nu alegi o altă
Femeie care să te amăgească.

Tu, inimă ciudată și zbanghie
Ce m-ai băgat în felurite rele
Și care — ca pe-un vis de pădăie —
Ai izgonit în vid mințile mele,

Oprește-te din chinul care-ți place,
Nu-ți pune-atâta patimă-n osândă!...
Sărmanu-mi suflet șade ca pe ace
Și un noian de doruri mi-l inundă.

Stai din iubit și dă-mi un bob zăbavă,
Un mic răgaz să sorb dintr-o țigară,
Să-mi ostoiesc cu aspra ei otravă
Trăirea asta rece și murdară!

Când mă voi lămuri ce cale caut,
Când voi afla ce ape fierb în scocuri
Te-oi re-nvia cu tânguii de flaut
Și-am să te las din nou să arzi în focuri.

TEMNICER DE GÂNDURI

Sunt temnicerul gândurilor mele:
Le țin ascunse-n cripte ferecate,
Le las să iasă-n lume doar pe cele
Ce-s fără de cusururi și... curate.

De le-aș lăsa să zburde cum vor ele
Pe-acelea care îmi inundă țeasta
Mă tem c-ar evada cumva și cele
Care m-ar învrăjbi cu lumea asta.

De-aceea nu le pun nici pe hârtie
Pe cele sumbre, rele și urâte,

Că-s prea mulți ochi vicleni și nu se știe
Ce limbi de viperă le fac știute.

Mă străduiesc să nu-ntâlnesc privirea
Aceluia care-mi provoacă greață,
Să nu îmi simtă gândul și trăirea,
Să nu îl frigă ochii mei de gheață...

Așa că-mbrac armura mea de înger
Vopsită auriu cu praf de stele
Și, înarmat cu un toiag de sânger,
Sunt temnicerul gândurilor rele...

CER ȘI LEAC

Părinte Bun dă-mi harul
Atât cât îmi lași anii
Să șterg lacrima lumii
Și să alin sărmanii.

Nu prin celeste leacuri
Ori prin atingeri sfinte,
Ci prin mierea iubirii
Topită în cuvinte.

Poți să-Ți pogori spre mine
Cuvântul de pe buze
Purtat în Sfinte Graaluri
De un alai de muze,

Ca tălmăcit în versuri
Și așternut cu pana
Să stingă rău'-n lume
Și să-i închidă rana.

Și-aș cere doar atâta:
Salvații să plătească
Prin a purta în suflet
Lumina Ta Cerească.

SCENA MUTĂ

Liniște de pământ,
de abis, de astral
se-abătu dintr-o dată
peste scenă și-n stal.
Când cu ochii închiși

pleci urechea-ntr-o parte
parcă-auzi din culise
niște zumzete moarte,
ecouri difuze și roiuri
de șoapte, dar umbra actorului
nu mai răzbate...
De privești mai atent
către marea cortină,
te aștepti să vezi
iar spotul alb de lumină
care anunță spectacolul
ce urmează să fie...
Sunt numai vedenii
căci scena-i pustie.
Trăim o vreme în care
nu mai ai voie să visezi,
în care ai dreptul să vezi
doar ceea ce ți se dă voie să vezi
și în care trebuie să crezi
doar în ceea ce cred alții
că-i musai să crezi...
În schimb trebuie să porți
măștile astea ciudate
de care trec ca prin sita
spurcăciunile toate
și care ar trebui să oprească
nevăzuta născocire drăcească.
Boala asta-i aici
și sunt sigur că este,
doar că o strâmbă sforarii
și-asta-i altă poveste.
Nu trebuie să fii
neapărat genial
ca să observi că
în năpastă e ceva anormal,
ceva lăsat nelămurit
de unii intenționat
ca o jucărie lesne de manipulat.
Numai că tu, spectatorule
nu ai voie să vezi,
cu ochii inimii nu mai poți să visezi,
nu mai poți să trăiești,
nu mai poți să iubești...
Îți rămâne-n final
dreptul fundamental
să te duci să votezi—
pentru ei doar ca număr contezi...

Scena noastră e goală,
scena lumi-i un mit,
bucuria ni-i tristă,
viața noastră a murit.

FIX...

Fix
Printre cele două
Contraste
Ale ideii de bază
Trecea gânditor
Un semn de întrebare:
„Cum, frate, cum?!...
Și, mai ales,
De ce așa?
Păi, se poate?!...”
Dar cine să-i
Răspundă și lui
Omenește?!

SPRE TINE

Ești atât de frumoasă
încât îmi vine
să plâng de nesaț,
să suspin de dorințe,
să-mi iau inima la bătaie
pentru bătăile ei aiurite,
să mă cert cu sufletul
pentru slăbiciunile lui,
să mă dezbrac de
carnea care arde pe mine
întărâtată de poftele ei
carnale,
s-o dau dracului de minte
cu principiile ei cu tot
și să alerg spre tine
nebun!

CA UN NEBUN

În toate nopțile, când se ivește
O lună mare și catifelată
Și luminează bolta înstelată,
Mă fierbe dorul și mă năpădește.

O dragoste de foc, nemăsurată,
Îmi sparge pieptul și se răzvrătește,
Cu dulci fiori în mine se topește,
Nădăduind iubirea ta curată.

Mă rog la cerul care strălucește
Să-ți lumineze calea-ntunecată,
Să-ți sfarme gândul care te oprește

Să-mi fii destin și clipă minunată.
Sunt muritorul care te iubește
Ca un nebun, acum și viața toată.

CÂND PLECI

Tu poate-ai să mă uiți după ce pleci,
Dar gândul meu îndrăgostit pe veci
Își va dori aroma pielii tale,
Va încerca furiș să-ți iasă-n cale
Și va afla mereu pe unde treci.

Bietul de el ți-ar construi poteci,
Sperând că poate vrei, că poate-ncerci
Măcar o data să te răzgândești,
Să te întorci la el, să-l liniștești
Și să-i alungi coșmarurile reci.

Cum au să-l doară visurile seci
Când va afla că ai plecat și, deci
În locul tău e vidul care plânge
Pentru singurătatea care-l strânge!...
Pricepi ce tare doare, dacă pleci?

Uiorel GONGU

Cutia cu creioane

Diminețile curg...
Îmi controlez glicemia și privesc
soarele, observ cutia în care cresc
creioane
și nu mă văd a fi un creion ascuțit, ci
un ciot de creion
pentru tâmplărie
cu care mângălesc pereții lumii

Găsind câte un zid
de clădire
veche
desenez ferestre și
pe tavane
lucarne

Prin ele aud pomii când își coboară
ramurile în adânc, până la sămânța
primordială, iar
strămoșii lor pompează spre cer
creioane de tâmplărie cu glicemie
acceptabilă

Mă ridic, îmi iau
costumul dulce
Și umblu...

Litele mari și mici

Străbunicul gândea vorbea și scria
cu litere mari

Nu-l citise pe Shakespeare
citea doar rodul pământului
în fiecare primăvară, pentru că
trăia cu litere mari.

Numai Baba Șerbana gândea și vorbea
cu litere mici și cruciulițele colorate
din calendar
Vorbea țigănește doar în somn, cu mâna la

gură
să o audă doar
Bunul Dumnezeu

El îi spunea când
va ploua, cum va fi iarna sau vara
următoare
altele în timp ce culegea
buruienile Lui pentru a tămădui
lumea

Litele mici își plimbau în gumarii
între coșar și hambar, între
plită și candelă

Într-o seară i s-a arătat și a pregătit
hainele de biserică
ale moșului și el a murit
a murit cu oful pământului rămas
după colectiv
ca strănepoții lui să aibă
ce vinde, să se poată naște un
hipermarchet
peste rodul pământului...

Andra DUMINICĂ

DACĂ...

... nu ai avea nume
ai fi liber!

obiceiurile ascunse în dulap
ar fi ale nimănui
trecutul l-ai știu doar tu
și nimeni
lângă tine
să te înrămeze

ai știu să demonstrezi că
poți împleti crengi și rădăcini
că albul și negrul sunt
o iarnă
că încercările nu sunt
inerte

ce vezi aici
e oglinda unui lac înghețat
pe sub care
înoată fluturi...

AUTENTICITATE

Așezând secretomania sub saltea
ne simțim în siguranță

Nu vrem ca altcineva
să reușească

Trebuie să fi secat sufletul...
introdus în smoală
nu-l vezi că arde

Nu avem Dumnezeu
dar avem cont
de Instagram

AD VALIDITATEM

Ne agățăm idealurile
de sârma cu cârlige expuse

în bătaia soarelui
pentru a fi
în rând
cu hainele puse la uscat...

INTENȚIA REA

...curtată
aduce după sine
lumina icterică a bolii

nu gândiți astmatic
și nu vă înjosiți
contractiilor ego-ului

nu luăm nimic după noi
așa că nu vă mai înghesuiți
dimineața...

iroșiți timp
dacă priviți în curtea vecinului
și nu
în oglinda în baia voastră...

ÎN TUCIUL VIEȚII...

...sunt lecțiile străbunilor
pietrele vieții și grija
copiilor

sâmburi noi
în pământul vechi

îmbătrânim amestecând...
nici nu știm
ce trebuie să răsară

dar
privim inert focul
absorbiți de vechiul blestem...

SE PREFERĂ...

... rutina
și setul de reguli

un fel de biblie socială –
unul reușit, altul...
defect

auto-etichetare sau practică păgână
dar marionetele cu suflet
mărșăluiesc în fiecare dimineață
dând din coate
la metrou
până își iau zborul

joacă șotron
pe rebusuri necompletate, pe
deziluzii încarnate

materialul începe să miroasă
a mucegai...

DACĂ AI FI...

... primit
la naștere
un cod de bare
ce valoare ai avea?

hai,
nu-mi spune
că nu ai un preț!

te vinzi în fiecare zi –
compromisuri capricioase
un salariu mai..., o excursie, un
iaurt dietetic, dar
ca om, zic:
câte grame are caracterul tău
sau
cu ce s-ar măsura...?

CÂND CERNI...

... firmiturile rămase după
ospățul vremii
Timpul
curge timid
în scorbura amurgului...

cariile gravează
în lemn
un nume bătut de vânt

tu
sorbi din ceașca amintirilor
surâzând
amintirii chipului de lut...

SUNTEM...

... niște înfometați –
o societate
bazată
pe consumul de iubire

canibalism la prânz și seara
și un măr pe zi
desigur...

am face orice medic
mândru...

dar nu vom fi satisfăcuți
de această jalnică performanță
întotdeauna ne dorim
mai mult!

dorim a seca totul –
viață și speranță

reușim a-l înrăi
pe celălalt
neștiind ce meniu preferă

dar e frumos să fii hămesit
tot timpul

nimeni nu vrea să slăbească...

Dragoș IONESCU

DECLARAȚIE

În zgomotul mulțimii
după ce am ajuns
la vârsta majoratului
răscrucea propriei mele identități –
de a fi
expresia liberă a liberei exprimări
doar în aparență
răstorn imaginea întrebării
pe vertical...

București, 15 septembrie 2018

TRECĂTOR

Trecător
cu un înainte șoptit
printre cei prezenți, înrobiți gândului
glasul iubirii acelora de față
aceleiași păduri de ochi
cu oameni puțini
bântuiți de vântul Credulilor...

București, 17 septembrie 2018

NINSORI

Înconjurat de tot mai multe știri
urc neconținut
pe spirala-Ți

neobosit în a face față
înstrăinării de propria-mi identitate
privirea pierdută în iarbă
așteaptă
ninsoarea vocilor...

Joi, 9 august 2018

ÎMPĂRȚIRE

Împărțit imperfect...
de la facerea lumii încoace
când totul a început într-o zi de luni
„printre muritori și sfinți”
cumințit de liniștea așteptării
în așteptarea liniștii
acopăr scâncetul cu ninsori...

București, 15 septembrie 2018

SINGURĂTATEA STRIGĂTULUI

Dezinvolt
printre cei care inspiră
trecut – prezentul nostalgic
resuscitat de ceasul „Pobeda”
efervescent în timp din Timp
în a zborului chemare
mă crucific
în singurătatea strigătului...

10 septembrie 2018

ZUMZET

Prin mulțimea de ochi ce mă colindă
cuprins de strania senzație
a îndoielii
manifestându-mă în voce
nu doar cu vârful limbii
plictisit
murmur vocale
răspunzând unui Nord văzut a fi
în visul cărnii...

București, 12 septembrie 2018

INSTANTANEU

Cu un braț crescut
peste o plajă neîncăpătoare
pentru cei puțini și pentru cei
prea mulți damnați
adorm pe malurile ei înghețate...

București, 16 noiembrie 2018

OBSERVAȚIE

Străbătut de întrebări
la zbaterea lacrimii plânse
răspund cu sec
netrecerilor peste prag

Aștept priviri nuanțate
pentru-a le spune de ce
nu uit să privesc în urmă
plecând singur
acolo unde
nimeni nu cunoaște
secretul gustului...

ZODIE

Sub semnul zodiei
Vărsător
întrebător la durata Eclipsei
acelui roșu profund
în condiția șchiopătării Istoriei
am așteptat
clipa majoratului

Învățând singur
pasul clipei prezente
chipurile șterse au prins urme adânci
măine
mă voi împrieteni
cu acel necunoscut
însemnat cu o linie neagră...

MARȚI

Fiecărei zi de Marți găsindu-i
un răspuns în camera închiriată
capricios
ducându-mi Existența-n raze
lipsite de personalitate
aștept să treacă dimineața
prăbușită odată cu tavanul
umbrelor sfioase ce ți-au cuibărit Frica...

ARIPI

Undeva
înconjurat de îngeri și sfinți
calc pe urmele Tatălui
crezând că am învățat totul
sau nu știu nimic...

În puținul Vieții
descopăr
secunda care îmi dă aripi...

RĂDĂCINA

Ascuns
sub umbra nukului
după cosirea ierbii crescută
mai sus de genunchi
deschid fereastra

Măine îți voi răspunde cu „tu”
și tu
mă vei prezenta
ca pe un „el”
până când „noi”
păstori-vom, pe rând,
aceeași **Rădăcină...**

George NICA

judecăt la marginea lumii

Voi fi acuzat de erezie
inorogule
fantasticule
aidoma zeului
judecăt de toți
răstignindu-mă
ca pe Isus
între rătăcire și realitate
între eroare și percepție
sfârtecat între două lumi
pe care de o viață le trăiesc
pe amândouă deodată
încât nu-mi dau seama
care dintre ele mă definește
care dintre ele mă cuprinde
amândouă trăite în una

k`i lin, k`i lin, k`i lin
celestule
fabulosule
fantomaticule zeu
cu mersul tău ușor
nestrivind pe nimeni
în atingerile tale
nemurdărind nicio lume
de a mea
de a altora
iubindu-le pe amândouă
iubindu-le pe toate
câte sunt
în lumea asta
și în lumea de dincolo
numai eu apărându-te
de toate clevetirile lumii
numai eu apărându-te
de tot ce-am văzut
în ereziile mele
în profețiile mele

ca un profet
ca un iluminat

voi fi acuzat de erezie
voi fi acuzat
de toate relele din lume
spuse și nespuse
gândite și negândite
ca la orice judecată nedreaptă
în care nu am pe nimeni
să mă apere
nu am nici norii
nu am nici cerul
nu am nici muntele
pădurea
oceanul și marea
nu am nici ploile
nu am nici vânturile
nu am nici zilele
nu am nici nopțile
în care am făurit ereziile
în care am făcut profețiile
și iată-mă

cum singur mă înfățișez
la judecata nedreaptă
neavând pe nimeni alături
să mă apere
nici pe Isus
nu-L am în preajmă
cum am fost eu
la judecata Lui
strigând din mulțime
că este nevinovat
cum sunt eu astăzi
profetul
prorocul
iluminatul
voi fi dus departe
să mă judece
nătângii
clevețitorii
judecătorii cu buzunarele
pline de arginți
respingătorii de zei
la marginea cerului
la marginea norilor
la marginea mărilor
a oceanelor
la marginea vânturilor
a zilelor
a nopților
în care am făurit ereziile
în care am rostit profețiile
doar eu
față în față cu mine
față în față
cu vânzătorii de profeți
cu pungile pline de arginți
eu să-mi port singur de grijă
să mă apăr
fără platoșă
fără arme
eu să mă apăr singur
față în față cu mine
față de mine
de ereziile mele
de toate acuzele lor

pe care toți le vor aduce
împotriva mea
împotriva lumii
la marginea lumii.

cu muntele aproape de nor

Din nor mi se arăta inorogul
Fantastic fantomatic fabulos
Asemeni norului din care ieșea
Himeric fastuos imprevizibil
Călătorind de la o margine
la alta a cerului
Odată cu norul
Într-o imensitate
cât o eternitate

Din nor mi se arăta inorogul
Fantastic himeric imprevizibil
Și-n nor se ascundea
Ori de câte ori
Mâna către el o întindeam
Și de fiecare dată
Din alt nor mi se arăta
Și iarăși din alt nor
Și din alt nor
Parcă din toți norii care călătoreau
De la o margine la alta a cerului
Într-o imensitate cât o eternitate

Din nor mi se arăta inorogul
Fantomatic himeric fastuos
Si eu călătoream cu muntele
Strâns bine în șa
Aproape de norul din care mi se arăta
inorogul
Aproape de toți norii care călătoreau
În imensitate în eternitate
Fantastici fantomatici fabuloși
Asemeni inorogului care mi se arăta
Himeric imprevizibil fastuos .

Elena Lavinia NICULICEA

Lecții virtuale despre supraviețuire

printre teii înfloriți circulă liber
un virus anonim,
mă forțează să privesc mai mult în mine

ferestrele sunt închise,
iar inima larg deschisă către mâine,
poate poștașul îmi va aduce vești bune

mă uit pe dosul clipelor
să văd când expiră pandemia
în singurătate îmi coc fericirea
frământând stelele în vasul cel mai scump
știe cineva de unde pot cumpăra drojdie
să pun la dospit visurile pe care le credeam
mărunte?

pereții mă strâng de atâta dor de a da
mâna cu Natura
doi îngeri păzitori îmi predau lecții virtuale
despre supraviețuire

ating oamenii prin visul transparent
purtând o mască de unică folosință
mi-o dau jos doar când vorbesc cu
Dumnezeu

Radiografia visului

Amân mereu începutul
timpul îmi amână primăvara până
voi învăța să fac echitație
cu visul.

În plânsul iernii
aud herghelii de lotuși
ascund sub copite
un gram de fericire.

Aștept cuvintele să dea
ora exactă în iubire.

Nu le strivesc veșnicia, accept
să-mi bată în piept
tainele lumii...

Emoții la superofertă

toate magazinele ce vând fericire
sunt închise în weekend
aștept Black Friday
să cumpăr emoții la superofertă
în toate limbile
să înțeleg poveștile cu zâne și feți frumoși
încă neașternute pe hârtie
mă uit la data de expirare
să știu ce vis consum mai întâi
am înțeles că noi singuri
trebuie să ne confecționăm fericirea
ciopârțind clipele de singurătate
după mărimea inimii noastre

Dezinfectez drumul către primăvară

Cu o emoție cosmică, hoinară,
Creez muguri liberi ce nu dor...
Dezinfectez drumul către primăvară
Și mă prind în ludicul zbor de cocor.

Din șevaletul cerului iau o felia de senin,
Să pictez pe trupul clipei păsări albe.
Cer ca morții să i se inventeze un vaccin,
Să nu mai umble hai-hui prin tăcuta urbe.

Mi-e surâsul captiv într-o oală de lut,
Precum apusul în necuprinsa zare,
Las în jurnalul nopții un vis neștiut,
În zborul spre mâine pe aripi port sare.

Condimentez stelele cu surâsuri amare,
Culese din cireșii ce mor și renasc,
La restanțe la înflorire să nu am habar,
Fur visuri și-mi umplu al meu buzunar.

112

sun la 112
chem toate dorurile
să-mi acorde primul ajutor
nu e nimeni de gardă
mesageria bunăvoinței lipsește
un infinit de urgențe
așteaptă la rând pe un birou prăfuit

legată la ochi de povești fără nume
tastez în neștire cuvinte
cu sens necunoscut
să pot neutraliza interferențele
animalice ale lumii

la celălalt capăt al firului
se aude propriul ecou

de-am putea apela
la orice oră mângâierile mamei
am fi salvați

Și dacă...

Lui Eminescu

Și dacă lacrimi nu mai seacă
Durerea nu mai vrea să treacă
E ca iubirea-n timp să-ți spună:
Ești cânt ce-n veșnicii răsună!

Și dac-un vânt cu dor mă-mbie,
Plecat hai-hui de sub robie,
E că în mine cresc și flori,
Să le culegi pe toate-n zori.

Și dacă luna pe furiș privește
A inimii nespūsă poveste...
E semn că ar trebui să numeri
Atingerile stelelor pe umeri.

Și dacă cerul la dans mă invită
Și păsări misterul mi-l cântă,
E că un vis adesea mă înălță
Până la bolta clipei și dincolo de viață.

Și dacă inextricabilă-i povestea
Și arde-n mine foc de stea,
E ca mâna destinului să scrie:
Sunt înger, zbor și poezie!

Cireșe amare

m-aș ascunde într-un vis
verde crud
să pot înfrunzi indiferent
de anotimpuri
cu soarele să-mi dau întâlnire
la o cafea tare
fără teama de a mă contamina
să mă învețe să strălutesc
în bezna de -40 de grade Celsius.

să privesc de la distanță liniștea
cum curge printre degetele
împreunate spre cer

cântecul unor timpuri (ne)uitate
să-mi îndulcească
cireșele amare...

Flori de tei

Mă ninge în primăvara târzie,
cu galbene flori pictate de-un înger,
parcă cerul compune-o poezie
pământului îmbătat de-un vis efemer.

Adie în orizontul pudrat cu aur,
un parfum năvălaș, izgonit din Rai,
suave flori de tei fără cusur
râd în sufletul copilărosului Mai.

Mă simt iar copil îmbăiat de soare
cu gândul descrețit de-un ciorchine diafan,
se împrăștie-n mine lumina din floare
și fluturi m-aaleargă cu albastrul alean.

Doamne, ai trimis lumii scrisoare
prin zări parfumate de-un dor sublim,
să citim poezia Naturii-n sărbătoare,
în dulcele Tău grai să-nvățăm să iubim.

Poet cu normă întreagă

îmi pun gândul inocent
pe ghilotina timpului
cu miros de mușcate sălbatic

ispășesc clipa cu pleoapele
deschise către mâine
visul înghețat să sărute
coapsa primăverii la orizont

cerul îmi lustruiește aripile ponosite
să pot zbura la altitudinea dorului
ciugulit de păsări dezmoștenite
pe tărâmul iubirii

să pot fi poet cu normă întreagă
în slujba lumii

Tata

Tată, nu ai mai rămas să culegi
anotimpurile mustind de viață,
să-mi așezi în glastră copilăria.

Vino, prinde-mi în păr primii ghiociei,
primăvară să danseze prin minte
un vals știut doar de noi.

În grădina din fața casei,
plivesc dorul sălbatic,
dar tot crește până la nori,
îmbrăcând câmpiile sterpe.

Te naști mereu în versul meu,
sărutând tandru fruntea cuvintelor.
Frământ metafore cu palmele viitorului
adaug esența zărilor pierdute,
să-ți pregătesc un tort de ziua ta.
Clipele dulci-amăruie le garnisesc cu
amintiri,
timpul se căznește să le sufle.

În fiecare noapte reintri în visul meu.
Încă nu am găsit o formulă să te pot păstra.
Deranjată de mersul stelelor,
adorm din nou în sudoarea răsăriturilor.

Adrian PĂPĂRUZ

fericirea nu depinde de nord
 așa cum toată lumea crede
 e doar o strategie de marketing
 pentru broșurile îngrămădite
 de dumnezeu în pineală
 și plătite de noi cu depresii
 de schimbul trei
 să nu credeți că sunt un alt nebun
 de pe trotuar care vă strigă apocalipsa
 cu pălăria plină de mărunțiș
 eu chiar m-am întâlnit cu Nordul
 ieri în piața îngerilor
 căuta și el disperat o aripă ieftină
 de închiriat
 să zboare în sud
 l-am recunoscut după masca
 pusă anapoda pe sufletul muribund
 să nu mă spui m-a rugat
 să nu mă spui
 oamenii mă vor linșa fericiți
 pentru nefericirea mea
 lasă-mă să zbor în jos
 lasă-mă te rog...
 de aceea nu vă spun nimic
 nimic nu vă spun
 fericiți-vă cum știți...

.....
 fecioarele din Anora
 coboară agale
 goale din cer
 dimineața în primul sat
 de sub nori
 pășesc neauzite
 ușoare pe rouă
 precum fluturii
 râsul lor seamănă
 cu chipul lui Iisus
 de pe giulgiu
 și ură seamănă
 nevestelor strajă
 la ușa soților lor
 dar fecioarele
 cu sâni de piatră

plutesc doar
 pe pieptul bărbaților
 cu două inimi
 le cântă în enochiană
 balade labirintice
 îi sărută de bun găsit
 apoi de adio
 și fug în ocean
 să se zbenguie cu delfinii

fecioarele din Anora
 nu-mbătrânesc niciodată
 vin de la începutul eternității
 în căutarea unei inimi
 pentru pieptul lor gol

în urma lor boccețele satului
 urcă până la cer
 și devin fecioare...

.....
 un "te iubesc"
 dragul meu, îmi scriai cândva,
 într-un timp în care eu,
 eu, eu, îmi părea
 cel mai important cuvânt,
 e uneori ca un bisturiu...
 taie ca să vindece,
 dar într-o mână care tremură,
 devine o armă ucigătoare...
 tu-mi spui că mă iubești
 dar îți tremură sufletul
 și nici nu observi că sângerez

în brațele tale până la moarte...

.....

sub cerul tău

îngerii damnați

pictează clopotnițe albe

prin cafasul ochilor tăi

încuiați prematur

coconi de fluturi păgâni

cântă ave maria

din vitraliile inimii tale

întunericul stingher murmură

“eli eli lama sabactani”

doar tu nepăsătoare

stai suspendată între lumi

pe patru umeri ghinionști

dacă ți-aș spune

că mi-a crescut un abis

din speranță

mi-ai trimite un vis nou?

.....

“un cal verde ridicat la pătrat

face exact cât un elefant

care se visează inorog”

îmi de lisus

“și iubirea ta

prostituțule e la fel...”

râde sărind din vis în vis...

“ți-ai zugrăvit sufletul

cu herghelii verzi

dar nu știi să călărești

curcubeiele ce-ți cresc din inimă

“dar dormi acum... dormi

nimeni încă nu s-a trezit încă

în lumea ta...”

.....

crăciuniadă 1

probabil mă voi împiedica

de bach-ul lăsat de tine

să curgă din vinil

până în mintea mea aglomerată

de întrebări cioranice

prin râsul tău lung blond

voi înota bras pe salteaua gonflabilă

unde mi-am găsit înălțarea

iar când toți vor fi beți

fericiți de sarmalele lui iisus

eu mă voi îneca mortal

sătul de foamea de tine

fără să-i pese cuiva

voi muri printre cozonaci

de inaniția iubirii

și nimeni nu va observa

că vocea mi s-a stins

tocmai la ler

m-ai fericit și mai îngerit

oricum mai mult decât am sperat

aceasta nu e o plângere iubito

ci e o odă

oda unui idiot

care a trăit deja prea mult

fără tine...

.....

heruvima de pe umărul meu

s-a sinucis

i-am găsit doar o bucată de zbor

pe pijamaua mea second life

nu am vorbit despre asta cu nimeni

singura ei rudă era Dumnezeu

iar el este acum foarte ocupat

cu nașterea în reluare

barmanița doar a bănuț ceva

căci nu mai îmi pune scotch dublu

chiar mi-a probat într-o noapte umerii

să vadă dacă se poate muta

pe cel stâng după ce i-am intrat în

insolvență

oamenii din mine par la fel de normali

încălțați cu aceeași bocanci

nu mai simt noroiul

azi m-am lăsat de cafea

visurilor mele nu le place trezia

iar nimbul în grad de cavalier
 primit anul trecut de paște
 l-am amanetat pentru o găleată
 de ayauhasca cu certificat OMS
 mă fac că trăiesc
 doar așa să fiu un mormânt bun
 dorului de tine
 heruvimo...

.....

un om își săpase o groapă sub nea
 demult voia el să adoarmă în ea
 dar, din prea mult sânge, apăsând pe lopată
 săpase adânc și dăduse de apă...

săpă omul meu atunci altă groapă
 schimbându-și lopata c-o sapă
 trei zile trudi din greu laolaltă
 dar prea strâmtă și prea mică groapă...

începu așadar o altă-ncercare
 cu dorința de moarte fără-ncetare
 pregătise și-o cruce frumoasă de lemn:
 „odihnește aici un fost menestrel!”

dar săpând și săpând curând amuți
 când sapa în lemn de coșciug se opri
 și uimit când deschise capacul
 se găsi tot pe el nimeni altul...

.....

mergem cu chopin
 la braț cu disperarea lui cioran
 dormim prin gări putrezite

mergem spre cer
 fără să ne grăbim

tu îmi pari tot mai înaltă
 căci noaptea îți tragi luna
 sub cap
 eu mă simt tot mai mic
 cântându-te lângă greieri

mergem să ne vizităm
 viitorul în trecut
 sufletele acasă
 mână în mână
 lacrimă-n lacrimă

mergem...
 tu devii tot mai eu
 eu devin tot mai tu
 urcăm coborând
 prin iubiri și prin ură

iar uneori ne sărutăm
 fără să știm cine suntem
 dar până la urmă
 nu e nimeni perfect...

mergem...

.....

din scrinul bunicii
 de Crăciun
 a înflorit un cireș
 mama mireasă
 a coborât din rama mirelui ei
 să miroasă minunea
 în singurătatea casei mele
 din visuri și chirpici
 aprind stele verzi
 într-un brad de plastic
 pe străzi colindă o moarte
 făcută nu născută
 din resturi de necredință
 Oameni sunt tot mai puțini
 și aceia ascunși prin frigidere
 eu am ușa deschisă
 câteva nuci și câteva mere
 puse pe prag
 știu că nu va veni nimeni
 dar în ieslea inimii mele
 un prunc îmi cântă
 cea mai frumoasă colindă...

.....

e prima zi din ultima noapte
 și tu tot nu mă crezi
 că m-ai încălțat pe masă
 de-a-ndăratelea...
 auzi cum râde Dumnezeu?
 nu înțelege dacă vreau merg la El
 sau să mă întorc la tine
 „nu-i nimic” îmi șoptește tainic
 „fii împăcat!”
 Cerul e plin de bufoni
 la fel precum pe Pământ!”

Roberta Sondra PILIPĂUȚEANU

LEVANTUL

La poalele cerului
parcă dintr-un ecou al liniștii și păcii
se aud îngerii cântând simfonia ploilor de
vară...
Dumnezeu, peste notele lor
precuvântă psalmul veșniciei
ooo, cât de frumos se înalță toate
cuvintele
și notele și aripile îngerilor spre porțile
Levantului
ele, în sfârșit, s-au deschis pentru ea
femeia trudită...
cu mâna dreaptă Dumnezeu o
binecuvântează
cu semnul Sfintei Cruci
îngerita, într-un ritual divin, se întoarce în
paradis
cu toată iubirea izvorâtă din propria-i ființă
și neființă
cea care nu i-a lipsit niciodată
acum este fericită de cerul reprimat în dar

la cina cea de taină a Domnului
și plânge... își plânge invers toate mările
pe care le-a mai plâns nu de mult pe
pământ
lumina o inundă brusc și divin
mulțumește Domnului
că nu mai este flămândă
oasele nu o mai dor
nu îi mai este frig
și nici teamă de întuneric
nu mai are
a ajuns acasă.

ANA LUI MANOLE ȘI PRUNCII LOR DE PIATRĂ

Pietre-n cale stau și-așteaptă
Drumu-i drum și mi-e totuna
De-or naște un zid de piatră
Fără ușă și fereastră.

Ziua-mi luminează calea
Noaptea îmi ajută luna
Pașii mi-i îndreaptă zarea
Tu ești cel ce mă adună.

Pe cărarea noastră veche
Umbre nude, colorate
Printre pietre stau de veghe –
Sunt salcâmi de-altădată.

Las' să facă ce vor ele
Zid din piatră de or naște
Fără ușă și fereastră
Tot cu tine voi renaște.

Peste zidul cel de piatră
Vom zidi un pod de stâncă
Peste marea cea albastră
Prea înaltă, prea adâncă.

Și din zid aud: "O Sole"
Naște Ana lui Manole...
Și din zid se-aude: "tată"...
Glas de prunci și prunci de piatră.

VERDELE DE ACASĂ

Ideea unui gând îmi tot confirmă:
Căruntă steaua noastră, tu nu vezi?
Ne-am răstignit serafic într-o formă
De cruci mulate pe morminte verzi.

Căderi de trup în tragica splendoare
Învăluți de simțăminte vii
Ne-nmiresmăm cu lut și peste toate
Ne amintim c-am fost cândva copii.

Și ne iubim sub verdele de-acasă
Cu dragoste și patimă stelară

Că nici mormântul de sub iarba deasă
Nu ne mai pare-a fi mormânt, ci casă.

Ideea unui gând îmi tot confirmă
Că steaua noastră a murit și ea
Ne-am regăsit serafic într-o formă
Această cruce-i casa ta... și-a mea.

TU AI DAT VIAȚĂ VIEȚII ȘI VIAȚĂ MORȚII DIN NOI

Plecările și căderile tale în genuni
m-au rănit cel mai mult dintre toate
oare mă mai auzi?...
poate că nici nu-ți mai amintești de mine
sau, probabil, nici măcar nu ți-am fost
cine să mai știe?...
vezi tu?...
uneori, închipuirea inimii noastre a creat
vedenii cobitoare
care ne-au amorțit iubirea
oprindu-ne brusc din zborul nostru
spre veșnicia promisă de amândoi
te știu atât de bine...
tu, tu ai fost cel care a dat vieții viață și
viață morții din noi
nu te mai văd
te-am pierdut în acea seară când ploile
blestamate, sfârtecate, posedate
mi te-a răpit definitiv
și am orbit...
înalt și adânc
și totuși, peste vidul creat între noi
eu te caut cu degetele
în formă de rugă a stelei noastre
căzută mult prea devreme pe tărâmul lui
Hades
însă, în toată nebunia ta, eu nu te-am uitat
încă îmi amintesc de tine
și te simt
în toate poemele noastre
în toate pozele în care îmi zâmbești fericit
în toate amintirile minunate cu tine
și în salcâmi pe care i-am îmbrățișat
amândoi
atunci când ne țineam de mână
și visam la tainele vieții și morții noastre
ce au urmat să vie.

ioan es. pop

**de partea asta nu mai este decât râul.
am văzut adesea**

prăbușindu-se în el o sumedenie de inși
împăcați,
pentru care, în zilele sumbre, cu soare
prea mult,
nu mai era niciun fel de scăpare.
fac în genunchi două-trei tăieturi până-n os
și mă uit. fac treaba asta de mic.
pielea picioarelor e plină de ochi închiși.

vin aici numai când întunericul e-n toi.
celălalt mal, care cel mai adesea
e înșurubat în ceață, îi trage la sine numai
pe dispăruți.
nu trec niciodată. stau pe marginea asta
și adulmec malul celălalt.

mă aduc aici de ani buni. creștez în genunchi
ochi mari și mă holbez la insul de dincolo
care precis se uită și el dincoace noapte de
noapte
cu genunchii înțesați de creștături.

acolo pot fi asasinate și împerecheri
cumplite.
aici însă nu se întâmplă nimic.
ce m-aș face fără râul ăsta care taie
orașul în două, fără podul peste care n-am
pășit vreodată
deși fiecare mușchi e pregătit
pentru ziua când vom trece împreună?

deocamdată însă răbdare, mare răbdare,
pentru că noaptea trecută l-am auzit
gemând.
după ani și ani de când îl urmăresc,
podul a-nceput să se vaite.
poate ceața e prea grea, poate auzul meu
s-a subțiat atât de mult

încât aude celălalt mal prăbușindu-se
cu mult înainte de-a se prăbuși.
sau poate a venit meșterul și atunci e
limpede.

nu mă mișc, dar, atenție, picioarele au
pornit.
tropăitul lor e mai rece și mai adânc decât
trăsnetul.
de pe malul opus, celălalt a pornit și el.
apele s-au ridicat cu pod cu tot și l-au făcut
fărăme.

abia acum cine trece trece cu adevărat:
fără să trebuiască să dea cuiva seamă
și fără să lase vreun semn c-a plecat.

acest loc pe mal unde ne întâlnim
a dispărut de mult. apa a măcinat uscatul
fără iertare. însă istoria se desfășoară
doar în durată umană. cine ține minte
întâmplări
e numai aici, niciodată acolo.

de asta cred că m-am născut odată om.
dar ochii au rămas holbați dincolo.
e drept, pe lumea asta sunt carnea și
oasele,
agonia și tot ce pare-a sfârși.
dar acolo e tot ce aici n-are cum:
răul, oroarea, dezgustul și îndurarea,
pe care, dacă le-aș fi vârât în trup la naștere,
viața ar fi fost de neocolit.

obosesc. nu-s de-aici și asta-mi face rău.
sunt de acolo și asta nu-mi face bine.
ți-am spus la plecare: încuie ușa, vreau să
dorm.
și nu mă mai trezi, aruncă cheia.
nu pot trăi, dar am să mor enorm.

ei merg din răspuțeri către trecut,
pentru că într-o zi acolo va fi viitorul.

trupul li se reacoperă cu solzi și pene.
membrele se alungesc și fac gheare.
printre fulgere dese ca spicele, tatăl
se întetește dușmănos și greoi.

vite ori poate melci mari cât casa
rup aerul gros și își fac loc
în cealaltă lume, smulgând din orizont
hălci mari de spațiu. lumea e-n scădere.

acum sunt pregătiți. cerul pe sub care trec
e atât de scund, că li se freacă de ceafă,
ca tavanul unei peșteri înguste.
aici, toate sunt aproape lipite unele de
altele.
nimeni n-a despărțit încă lucrurile de ființă.

interiorul se micșorează în cei ce rămân pe
drum.
mișcarea se adâncește-n nemișcare.
acum, cel care a întreținut o viață întreagă
sufletul ca pe un lucru de preț
își dă seama cât de blestemat a fost.

odată trupul bine înșurubat în tunel
și ființa în începuturi, persoana a dispărut.
mai departe nu se poate înainta. geamul
eului s-a spart.

prin el însă, cu ochii larg deschiși,
se uită stăruitor orbul care i-a îndreptat
într-acolo.

**până mai ieri, marile frici îmi luau
mințile**

și îmi dădeau puteri care azi s-au sleit.
pentru că acum nici fricile nu mai sunt ce
au fost,
iar când prind cheag, îmi par adevărate
locuri de odihnă.

dacă una dintre ele nu mă întâmpină când
mă trezesc,
o frică și mai mare mă anunță
că frica odihnitoare din ultima vreme
fie mi-a întors spatele, fie s-a stins,
ca o supernovă căreia i s-au terminat
bateriile.

ca să pot merge mai departe, mi-ar trebui o
spaimă proaspătă
și brutală ca a sălbaticului care-n miez de
noapte
se trezește pe jumătate mâncat de fiare
și pe jumătate mistuit de zei. în fața unei
asemenea spaime,

frica de moarte ar păli ca o durere de
stomac
în fața unui cancer galopant
și oare cel care ar ajunge să o
dobândească
n-ar lua foc de îndată? n-ar îngheța pe loc?

cum spuneam, cândva a fost altfel. acum
fostele frici sunt adevăratele mele
locuri de odihnă.

Valerica PREDESCU

OMULUI DE CARTON

Câte râuri și oceane
Fire de iarbă-n pășuni,
Îmi iubeai părul cel negru
Dar erau numai minciuni.

Cât sunt cerul și Pământul
Adunate la un loc,
Am crezut c-a ta venire
Este marele noroc.

Cât sunt apele întinse
Și frunzele în copaci,
Credeam clipele cu tine
Să-mi fie cele mai dragi.

Câtă iarbă în câmpie
Și petalele de flori,
Am crezut ca tu în mine
Să stârnești numai fiori.

Cât au soarele și luna
Frumusețe și lumină,
Am crezut c-a ta prezență
Va fi tot ce mă alină.

Cât sunt toate adunate
Am crezut în tot ce-ai spus,
Mințită, din răzbunare,
Astăzi, părul mi-a fost tuns.

RECE

Tu iarnă,
mai știi ceva
despre noi?!
Noi, care ne potriveam
ca două greșeli...
Pentru că
ne-am iubit,

dar nu în
același timp.
Noi, care
îți furam feeria
pentru a
descoperi
puterea
dragostei.
Noi, care am
călcat
bruma
În pași de dans
dar aritmic.
Noi, care
din răceala
zăpezii tale,
am declanșat
căldura iubirii.
Noi, care
din gheața
cristalină
am clădit
un castel fragil.
Of, iarnă,
de ce nu ne-ai învățat
să-ți păstrăm
albul alb,
pentru a putea îndrepta
cele două greșeli?!

RĂTĂCIRE

Rătăcesc,
pentru că
mi-am legat timpul
și fericirea
de oameni,
de obiecte.
Am uitat
că doar legându-ți
viața
de un scop,
poți găsi liniștea.
Unde ești scopule?
...și pe tine
te-am pierdut!

Andra DUMINICĂ

George TEI

EMINESCU...

... n-a trecut – s-a înălțat numai
deasupra noastră
într-un nesimulat și alb zbor

s-a înălțat luminând oceanul
din care ne alegem
cuvintele

n-a trecut... – s-a înălțat
numai deasupra noastră
într-o netrecătoare iubire...

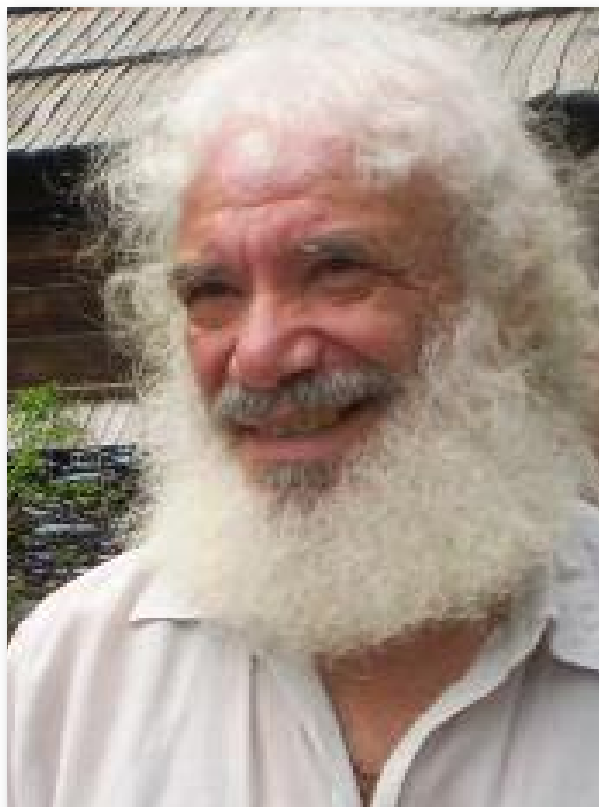
M-AM NĂSCUT ÎNTR-O CASĂ...

... în care
durerile săreau din fiecare colț
și fiecă palmă de pământ
era prea rece
pentru-a o învia

dimineața clădeam speranțe
ca într-un joc de cuburi ce nu l-am avut
seara prăbușindu-se când tata
venea cu veninul
strâns în suflet

m-am născut într-o casă
sub acoperișul căreia desenam
o pâine
pe pământul lustruit de mâna mamei

m-am născut
într-o casă
unde
doar mușcatele
din ghivece ne mai alungau
negurile din ferestre...

PATRIEI...

sângele
cu care scriem aceste poeme
nu ne aparține

ochii
ce apropie zări liniștite
nu-s ai noștri

nici sufletul dorind
iubirea
cu pasiunea unei flori
nu este al nostru

toate acestea
ne-au fost dăruite
de aceeași mamă bună
cu toții
suntem un singur
Poem
al Patriei...

DINCOLO...*tatălui meu, in memoriam*

a știut, dar
a lăsat timpul să se pietrifice
în sinele său
nevoind să priceapă că
dincolo
soarele va fi cosit
în fiecare dimineață

poate acum
îi va renaște speranța
și noi
face-vom
să-i răsară neuitarea...

STRĂBUNII...

Câmpia scăldată-n amurg sângieru
mai ascunde
în iarbă copite vrăjmașe

La picior de culme își află odihna
lcoane
dăltuite în piatră...

Obosiți, străbunii au descălecat
să-și vindece rănilor
în negru pământ

Mă ridic pe trupurile lor
înfrunzite
strigându-i pe nume...

Un susur răspunde, venind
din adâncuri
Și curge mai departe

Îmi reazem capul de pieptul lor
îi aud cum respiră și mângâiat
de amintiri mă simt mai puternic...

REFUGIAT...*mamei, in memoriam*

... în catacombele poeziei
ascult cântul ideilor
observ poezii cum își sorb versurile

mă retrag într-un colț al sufletului
îmi dezgrop părinții
și îi văd bucurându-se
de tristețea ce m-a cuprins

nu doresc
să văd altceva
nu vreau să mai aflu decât
noaptea în care
mama
și-a aprins singură
lumina...

RONDELUL CRUCIFICĂRII*Lui Mihai Eminescu*

Vi s-a părut că n-am murit de-ajuns
Că n-am murit cum voi vreți să se moară –
Și ați lovit în inima-mi de ceară
Dar eu în ochii voștri m-am ascuns.

‘Naintea voastră alergam spre vară
La țărmul mării încă n-am ajuns;
Vi s-a părut că n-am murit de-ajuns,
Că n-am murit cum voi vreți să se moară

Și azi mă urmăriți ca pe-un răspuns
Ce nu îl veți afla decât spre seară;
Rănindu-vă-ntre voi o să mă doară.
De dragul vostru eu mă las străpuns –

Vi s-a părut că n-am murit de-ajuns...?

Valentin VELCELEANU CATANĂ

e toamnă chiar și-n poezie...

Au explodat culorile în toamnă
Pictând în ochii tăi un vis
În care să mă înec eu, doamnă,
Resuscitat de Paradis.

Auzi cum dorul meu suspină
În frunze care ruginesc.
Copilărint printr-o grădină,
Desculț prin frunze să pășesc.

E toamnă chiar și-n poezie
Și-n părul tău plouă mărunț.
Dă-mi gura ta, cu gust de razachie
Buzele tale să le-nfrunt.

Să curgă dor, polen în al meu trup
Iubindu-ne în făgurele.
Să căpăcim iubirea într-un stup,
Să te declar regină dulce, miere...

casa mea cu streșini plânse

Ani pribegi de când plecară, în
albastru infinit,
Doi bătrâni la altă casă, la doi metrii
sub pământ,
O zeiță rândunică cuib la streșini și-a făcut
Și de-atunci, ea și copiii, cuibul nu și-au
Și de-atunci ea și copiii casa nu au părăsit.
Casa mea, cu streșini plânse și cu-n cuib
de rândunici,
Doarme-n tainele ascunse, noi cu suflet de
pitici
N-am mai dat deloc pe-aici!

din versurile absurdului

Așteaptă-mă în Nimicul loc
unde Nimele n-a fost.
Dar nu mai veni deloc
fiindcă Delocul s-a întors
pe dosul buzunarelor mele
ca să arate Destinului
și ursitoarelor, că nici eu
și nici tu nu suntem hoți-netoți
de potcoave de cai morți.
Dar nu ai, Dumneata,
o zgardă și-o lesă
pentru umbra mea?
...Că mi-a murit
cățelul pământului
crescut în pădure
și luat de mine.
Și-acum, nu mai am
pe cine plimba
și în cap a-mi urla,
decât umbra mea.

cântecul din urmă

Noapte despletită,
bătăi în poarta dimineții,
Eden grădină adormită.
Clipele noastre desculțe;
alungare nebună
spre punctul suprem,
esență a vieții

Aș iubi-o și eu...!

Aș iubi-o și eu, dar nu vrea nebuna... poate când o cădea bruma pe bătătură și-n fundătura aia, pe care i-a dat-o mă-sa de zestre, unde a înțărcat dracu copiii; tocmai la Vârtop, pogonul ăla din lot, dat de rege, că a fost tată-său în răzbel, în război ,de! Dar nu la războiul Leliții de țesut, ci răzbelu-răzbel cum a fost la Mărășești, Cotul Donului, ețetera, chestiuni-socoteli-daraveli! Ce știți voi? Va-ți pomenit așa cu pământ!

Dar slavă Domnului c-a murit!,Dumnezeu să-l ierte!. Că soacră-mea, acum, nu mi-ar fi dat pământ.

Până la urmă ce-am făcut? Că mai bine stăteam cu nemții.. Că uite, acuși, dăm cotă la ruși și ne ia și cenușa din vatră... că o să-i spânzur de limbă pe lumea cealaltă... și păia care ne-au dat pe mâna lor. Că... vez' Neică, politica marilor puteri este ca o cățea în călduri. După cățea se ține toată haita dar o cățălesc doar dulăii ..Și, ăia micii, zic că au fost și ei la nuntă, lingându-și rănile și ce

dracu mai au de lins...Și mai am o compara-țiune, cu vaca în călduri, o știi Dumneata, vez' că n-o știi? Nu percepi deloc cum vine chestiunea în politică!

După vacă se țin toți boii și ăia necastrați și ăia jugăniți pentru jug, dar numai taurul îi face felul că, ăilalți, nu știu de ce fug: fug ca bezmeticii!

Asta e, Neică, puterea și politichia marilor puteri!

Dar nici tutun, nu mai am, să beau pe be-regată. Uite-așa de necaz... că boii-s slabi; cu cine-oi ara, naiba știe! Și acum, altă drăcie! Muierea-i grea, borțoasă, de... altă tichie, altă fașă, altă nașă, altă moașă, c-am făcut, Neică, de griji, și cocoasă! Dar acuși stau și mă-ntreb....! Când a rămas ea, grea... că n-o fi trecut, Duhul Sfânt peste ea? Dar uite, vez' Dumneata, nu-i pot călca vorba lu' soacră-mea! Că mi-a promis, de Sânt' Andrei, după moartea juvetelui belit , de socru-meu, partea de pamânt... și un pic, pentru ăla mic dâ' burta mumăsii.

Silvana Andrada TCACENCO

ZERO

Dacă aş putea călători în viitor,
M-aş întoarce în trecut,
M-aş întoarce în zero,
La prima gură de oxigen,
La primul pas.

La primul zâmbet
Le-aş retrăi pe toate
Selectiv,
Restul... rămână netrăite!

Aş închide ochii
Ca într-un tunel al groazei
Şi aş căuta să uit
Ceva ar trebui să mă ajute
Cineva trebuie să ştie de ce
Iertarea nu m-a ajutat să uit

Nu-mi mai rămâne decât să sper că uitarea
Mă va ajuta să iert
Încurcând drumul întoarcerii în prezent
Până la facerea iertării
Din zero să îi înţeleg deplinul

Ce să caut eu,
Cea de acum -
În viitor?
Acesta ori există ori nu!
Nu sunt dispusă astăzi
Să îl demonstrez
Cu preţul anilor mei...

Viitorul nu este
în fapt
decât trecutul ce urmează să vină,
Depinde doar din ce capăt al şirului
Îl priveşti
Şi m-aş întoarce
La Fibonacci

Să-l rog a-mi spune
Cum se face
Că toate şirurile,
Cele supuse cu adevărat infinitului -
Tind către zero

Să îmi spună el
Dacă zero de la început
Este
Egal cu zero de la sfârşit...

VERONA ÎMI SPUNE

Ieri
Pe acel peron prăfuit
Dorind să fac dragoste cu tine
Te-am strigat:
- Vronsky
Într-o viaţă trecută
Am fost Karenina ta.

Nimeni nu mai înţelege iubirea ca tine
Nimeni nu ştie că frânele trenului
Nu sunt concepute spre a opri,
Ci doar spre a rămâne
Definitiv
Întru tine.

Ană mă simt, dar nu pentru tine,
Ană mă simt precum te iubesc,
Ană mă simt, zidită-n ruine,
Cu pecete-n frunte de dumnezeiesc.

Iubirea-nțeleasă de noi are gust de cianură
De osii de tren,
Îmi spune Verona.

Ați ajuns la destinație
Îmi spune
Vocea care nu știe ce zice,
Iubirea-nțeleasă de noi este
Acea îmbinare de firi
În numele marii, unicei iubiri...

TU, NU...

Tu ai ucis în mine toți bărbații acestei lumi -
La început a pierit primul,
Molipsitor a căzut cel de al doilea.

Contagioasa molimă a cuprins bărbații
Ce rosteau „te iubesc” precum o rugăciune.
Au urmat apoi
Cei care mă priveau în adâncul privirii.

I-ai ucis și pe aceia care îmi doreau trupul
Și pe aceia care îmi doreau chipul...

Pe aceia care îmi doreau sufletul
Nu i-ai întâlnit,
Pe aceia îi caut eu însămi
În tine!

Tu ai ucis în mine toți bărbații acestei lumi
Atunci când tu
Nu m-ai întâlnit...

TE CITESC POEZIE

Citesc poezie precum aş asculta
Muzică pe o pajiște verde
Woodstockiană,
Cumplit de lucidă

Fiind
Citesc poezie de parcă aş face dragoste
Cu disperarea de a nu-mi pierde cunoștința
Între strofe
Între versuri.

Între rime
Adânc inspirând
Citesc poezie, stând în ploaie,
Având capul descoperit spre purificare
Precum aş ridica în cuib
Puiul de pasăre căzut, fără de şansă.

Plângând,
Aşa precum i-aş dona
Inima mea
Ochii mei ultimului om
Rămas pe pământ
Spre a putea vedea şi el
Partea luminoasă a lumii

De fapt
Citesc poezie aşa...
Precum aş scrie!

TABLA IERTĂRII

Învăţ
Învăţ să învăţ să iert
Încep să învăţ să învăţ să iert

Mi-e greu...
Toate ar fi trebuit făcute la vremea lor,
Înainte de naștere dacă m-ai fi întrebat:
„Știi să ierți?”
Hai, spune-mi cum se iartă?
Nu poți lăsa repetenții să reușească!”

Aşa am ajuns cum am ajuns,
Nimeni nu mai știe tabla iertării
Ori, Doamne, fără ea nici să mori nu poți!
Cum scrii, cum
Calculezi păcatele oamenilor?
Cum să nu te păcălești la restul primit
Din piața disperării?
Cinstea
Înseamnă cunoaștere...

Sunt avidă de cunoaștere
Dați-mi proba iertării
Am învățat-o cu durerea
Din care
Am uitat să trăiesc...

Gheorghe ȘERBĂNESCU

un simplu martor incomod

Plutesc pe gânduri
 în tăcere trec
 convoaiele morții
 ale durerii
 privesc din poarta lumii mele
 un cer fără de stele
 e frig
 mi-e rece
 sunt cuvinte
 îmi zic
 fie o părere
 stau toate mute
 reci
 de-a valma
 fără noimă-n convoaie plumbuite
 pot oare ele să învie
 smulse din carnea rece
 ce încă era trup
 din poarta lumii mele
 ocean de vis
 acum zăresc
 mesaje cum sporovăiesc
 de spuma valurilor prinse
 rămase fără urmă
 era ea frica venea să le susțină
 din jocul lor eu
 ce să-mi doresc
 nimic
 din poarta unei vieți de negăsit
 e timpul
 e trecut
 e totul amintire
 prinsă în spuma valului pierdut
 convoiul de cuvinte rămase fără glas
 se îndreaptă în pustiu
 în gol
 fără de urmă

sunt peșterile minții trecătoare
 privite cu dispreț de ochiul vieții
 ce parcă le împinge pe trepte adânci
 săpate în prăpăstii ce înghit convoaie
 e totul mut și urme necălcate
 în abis
 dincolo
 Lumină
 un simplu martor incomod îmi socotește
 soarta...

dincolo de departe

Un rând dintr-o poveste
 îmi este viața.
 îți cer Destin
 numai acum
 tu să mă uiți
 măcar o clipă veșnic
 de ar fi timp în lumea ta
 sunt om în trup și suflet
 Destin la voia ta
 mâine am să fiu o stea.
 Tu ce-ai să faci
 privești lumina mea
 un cimitir de amintiri
 le las aici cu tine
 iubirea o păstrez
 sunt eu și ea
 ca suflete pereche
 ce au suferit la poarta ta

hrăniți doar cu durere
mi-ai smuls iubita
din rădăcina ei
pe mine m-ai zdrobit!
te uneltește moartea
rămâi în a ta lume
desprinși doar din durere
un eu și ea
suntem un tot
lumină și iubire
în drum
deja o stea.

a nins cu floare de cireși

pe urmele pașilor tăi grăbiți,
privesc cum tot plutesc
spre aștri, în derivă.
O clipă Calea Lactee se închină,
apoi se pierde ca Noctambulii
ce-și lasă amintiri ca urme

în flori de cireși acoperite.
Te regăsești în ram,
încerci să rupi tăcerea
la ora cea târzie
în palma unei mâini străine.
Plictisit te ridică, tu, ram, te scuturi!
Zdrențuită îți e floarea, în cădere
te așterni pe răni, alini dureri,
străbați cărări ale credinței.
Tu, floare de cireși!
Ti-ai risipit petalele-n cuvinte.
Apune soarele în cana de cafea.
Rămas acolo-n terestră,
privesc la floarea de cireși.
Cu tâmpla geamul rece îl ating,
se aud roți de metal rostogolindu-se
pe cărări presărate cu cioburi de vise.
Acum însă e abia miezul nopții
simt arcul semilunii, îmi săgetează pieptul
sub care port a inimii iubire.

Serghe BUCUR

Păgânismul stalinist în apoteoză: POEȚI DUPĂ GRATII

Mânăstirea Petru Vodă a tipărit, în anul 2010, volumul „Poeți după gratii” – 630 de pagini de versuri scrise de 58 de români închiși și torturați în citadelele negre a regimurilor comuniste ale lui Gheorghiu Dej și Nicolae Ceaușescu: Jilava, Mîslea, Aiud, Gherla, Pitești, Poarta Albă, ș.a.m.d. Numai o parte din miile de condamnați politic, de „Evangheliile” opricininei românești, instalate la 23 august 1944, în România „eliberată” de Armata Roșie, la porunca Tătucului Djugașvili, tragicii poeți publicați între copertile cărții de față, reprezintă o cutremurătoare Coloană a Demnității. După 21 de ani de libertatea în numele căroră Ei au suferit și au murit, în vreme ce, după apusul brusc al „iepocii clasei muncitoare conducătoare, de la orașe și sate”, pe 22 decembrie 1989, haitele de parveniți la putere, decimează bogățiile și valorile României, întoarcerea către acești adevărați Eroi ai Neamului, ne rămâne singura probă a blestemelor căzute pentru totdeauna, deși prea târziu, peste hidra leninisto-stalinist-kaghebist-securistă retezată acum 31 de ani.

O întâlnire

...Acum 9 ani, într-o seară de luni. 4 aprilie, față-n față cu o asistență tăcută, încrunțată și îndurerată. Mută, ascultă relatările a doi dintre nefericiții poeți români, care pătiseră în celulele dictaturii comuniste: Paula Romanescu și Gheorghe Jijia. Povesteau umbriți de amărăciunile îndurate, cu patosul acelora care, cu credința în Dumnezeu, în fapt ne demonstau cât de tari rămăseseră în fața vicisitudinilor din închisorile prin care trecuseră și de ce atâția dintre noi – ceilalții,

obedienții – avem să purtăm mustura asta până la moarte – nu aveam curajul a-i privi în ochii sfârșiți de suferință. Protagonistii ne-au citit din poeziile lor, unele tipărite (Paula Romanescu), altele, așternute pe hârtie (Gheorghe Jijia), toate – clocotind de nemărginită durere și incredibilă iertare a călailor! Motto-ul serii: „Să spui tuturor că nu am făcut nici un compromis !”, semnat de George Manu – unul din Vinovații fără Vină ai întunecatei a II-a jumătăți a secolului XX. Strigătele acestea nu se vor stinge niciodată !

Radu Gyr (1905-1975)

Poet, dramaturg, eseist și ziarist, născut pe 2 III 1905, la Câmpulung, decedat în 29 IV 1975, „Doisprezece ani de închisoare. Opt volume de versuri. Detenție (!) începută sub domnia lui Carol al II-lea. Ion Antonescu voia să-l trimită pe front. Urmare suferințelor îndurate, moare prin congestie cerebrală, măcinat de hemofilie, ulcer duodenal, leziuni pulmonare.

„(...) Vă privesc prinse zdravăn de glezne cu nituri / fac un pas, vă aud zornăind fierăria. / Crâncen mă simt priponit de granituri, / așa m-a legat de a veșnicia.” (Lanțuri); „Cât îi noaptea înaltă, / cimitirul cu taine tresaltă. / Cât îi lună cu coame, / crucilor parcă li-e foame; / din gropi, din nămol, osândiții, / uscații, flămânzii, lihniiții, / cu brațele-ntinse spre lună / îi cer pâinea caldă și bună. / (...) Și gropile-și spun între ele în șoapte: / - Hei, mâine ori poimâine noapte, / poate-o scrâșni sub noroi / și 632 / sau 807.” (Cimitir de deținuți)

Nichifor Crainic (1889-1972)

Douăzeci și cinci de ani muncă silnică, în lotul Antonescu, din care execută 15. Cinci volume de versuri tradițional ortodoxe. Îndură exterminările tipice de la Zarca Aiudului. „Șoim peste prăpastie” – al șaselea și ultimul volum de poezii. Se stinge la 21 august 1972 în București.

„(...) Pe ziduri de cetăți / M-am îndârjit să lupt, / Pândar de bunătați / Din care nu mă-nfrupt. // (...) Iar dragostea de neam / M-a-nflăcărat să-i cânt / Moșia unde n-am / Doi pași pentru mormânt. // Și pentru-aceasta fac / Osânda cea mai grea, / Nici zdreanța-n care zac / Nu e măcar a mea. // (...) Și dacă-am fost poet / Și luptător pe rând, / Sunt astăzi un schelet / ce spânzură de-un gând // (...)” (Cântec după gratii).

Gabriel Țepelea (1916)

Membru activ al Tineretului național-țărănist, împotriva Diktatului de la Viena. Studii filologice și o teză de doctorat cu George Călinescu. Profesor universitar. După 1990, vicelider al Partidului Național Țărănesc.

„Azi, mi-am văzut figura în tinetă... / Cu părul tuns, cu ochii adâncăți, / Cu-obrajii văruiți și subțiați... / de parcă-aș fi ieșit din eprubetă !!! Zâmbesc... și,, uite, cineva-mi răspunde / Cu-o strâmbătură rece, de muzeu / Ce-mi spune speriat: nu-s eu... / Și spaima mă-ncovoie, mă pătrunde. // Am fost vreodată și eu om ca voi / Cuprins într-a vieții tarantelă, / Privind la soare, fără de cartelă, / Și primăverile cu părul lor vâlvoi...?! // Nu! M-am născut aici cu șobolanii / Să rod cu ochii gratiile grele, / Să peticesc cu rime și cu stele / Cămășile ce le purtară anii. // Mă fură gânduri alte, mai durute, / Și-un viețăș îmi află leacul: / - Țepelea, lasă, bă, capacul ! / Ce naiba, tu nu simți că pute...?!” (Portret într-o tinetă).

Andrei Ciurunga (1920-2004)

Pe numele adevărat de Robert Cahuleanu, născut în Basarabia. Condamnat la 18 ani, a 3-a oară arestat, îndură detenția la Canal și la Gherla. Poezii anti-comuniste. Literatură pentru copii și umoristică.

„Îți simt pe os răceala din inelul / ce-mi înconjoară vrutul nenoroc, / brățara mea, turnată din oțelul / furat din munți și biruit în foc! // O, cum începe gândul să se zbată / când îți privesc destinul închircit, / că nu-ți fu dat, cătușă blestemată, / s-ajungi în mâna neamului cuțit!” (Inscripție pe o cătușă). „Netrebnic hârb de tablă cu rugina / arzând pe lângă răni de cositor, / în tine-mi duc amiezile și cina / și timpul orb cu tine mi-măsur. // Iar dacă-ți sorb fiertura străvezie, / mă-ntreb cu foame când ajung la fund: / cum de-a rodit atâta sărăcie / pământul meu?... Și nu știu să răspund!” (Inscripție pe un castron).

Petre Strihan

Profesor universitar, Subsecretar de Stat. Zece ani de temniță grea, alături cu Mircea Cancicov și Mircea Vulcănescu.

„Mi-e foame, mi-e de pâine, / dar pâinea e visul frumos / și-n viața amară de câine / mă simt înfrățit cu Hristos, // Mă culc pe vergele de fier, / Durerea mi-ajunge la os, / dar gândul se-nalță la cer, / mă simt înfrățit cu Hristos. // Păzit de tâlhari și de hoți / văd lumea întoarsă pe dos, / lumina mea-i iartă pe toți / mă simt înfrățit cu Hristos!” (Mărturisire). „În sihăstria de beton și fier / s-au strâns tăcerile din univers, / o frunte tristă-și caută alt cer / și timpul parcă s-a oprit din mers. // Dar din adâncul sângelui amar / zvâcnește ca un clopot în chindie... / O inimă, din umbra ei de har, / așteaptă adevăr de bucurie”. (Așteptare, Aiud, 1948).

Despa Olaru (1920)

Aromâncă. Licențiată în Economie și în Medicină. După „eliberare”, e medic în București și la Turnu Severin.

„O poartă grea, cu lacăt greu / De lume mă desparte, / Deși adânc în pieptul meu / O inimă mai bate, // Deși în sufletu-mi mai cântă / Și primăvară și iubire, / Deși în viața mea cuvântă / Puternica Dumnezeu. // Și dincolo de zid e viața... / Dar viața e și-n pieptul meu, / Un soare lumii îi scaldă fața, / dar peste mine-apasă zidul greu. // Și clopotul de-afară e / În sufletu-mi ecou / Că-

ntreaga viață de-acum mi-e / Închisă-ntr-un cavou" (O poartă grea).

Corneliu Coposu (1916-1996)

Licențiat în Jurisdicție și Filozofie. Secretarul lui Iuliu Maniu. Șaptesprezece ani în 12 închisori comuniste: Canal, Capul Midia, Poarta Albă. După 1990, președintele PNȚ-cd.

„Cerne, Doamne, liniștea uitării / Peste nesfârșita suferință, / Seamănă întinderi de credință / Și sporește roua îndurării, // Răsădește dragostea și crinul / În ogorul năpădit de ură / Și așterne peste munți de zgură / Liniștea, iertarea și seninul !” (Rugă).

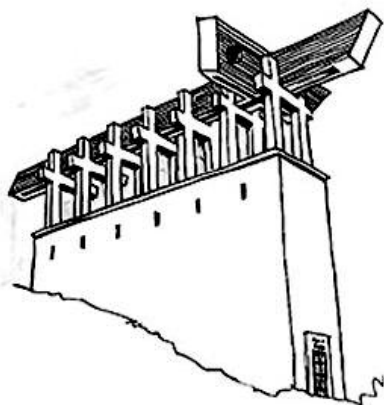
Zorica Lațcu (1917-1990)

În viața monahală, Maica Teodora. Licențiată în greacă și latină, colaboratoare la Dicționarul Limbii Române al Academiei Române, coordonat de Sextil Pușcariu. Poeme în „Gândirea”, în volumele „Osana luminii”, „Poemele iubirii”, „Insula Albă” și încă alte patru. Mănăstirile Sâmbăta de Sus și Vladimirești. Traducătoare din Sfântul Gri-

gore de Nyssa, Sfântul Isaac Sirul și Sfântul Simeon Noul Teolog.

„(...) Priviți cu teamă sfântă crucea mică, / Pierdută undeva în țințirim, / Fără de cea mai mică florică, / Veți înțelege-atunci că noi trăim. // Sus, sus, deasupra țării undeva, / E cerul numai aur și mătăsură, / Cu nori strălucitori de catifea, / Și-ntinderea lui nu mai poți s-o măsură. // Acolo-i veșnic zvon de rugăciuni / Și zvon de aripi mari de heruvim, / Învăluți în dragoste trăim, / Cu capetele-ncinse de cununii. // Cum stăm noi jertfă lângă Dumnezeu, / Din noi se-nalță flacăra cea vie, / Prin care-n ceruri amintim mereu / Că este pe pământ o Românie. // Și dacă neamul plânge la nevoi, / Noi stăm de veghe sus neconținut / Și cerem izbăvire pentru voi, / Căci numai pentru asta ne-am jertfit. // De aceea, capul sus vi-l ridicați, / Tu, frate, soră, mamă și părinte, / Aveți mijlocitori pe fii și frați, / Nu! Noi nu suntem morți, luați aminte!” (Noi nu suntem morți !).

POEȚI DUPĂ GRATII

ISBN 978-973-0-09453-4

MĂNĂSTIREA PETRU VODĂ

Cuprins

- Editorial** - Cristina DELEANU,
Poezia există, dar n-are cine s-o citească! / C2
- Opinii** - Eugen CRISTEA, *Qui prodest?* / 1
- Proză** - Cornel PĂUNESCU, *Vraja muntelui* / 2
- Poezie** - Emil ALMĂȘAN / 6
- Poezie** - I. Gh. ARCUDEANU / 9
- Poezie debut** - Nicoleta AVRAM / 10
- Poezie** - Ionuț CALOTĂ / 11
- Poezie** - Cornel C. COSTEA / 13
- Poezie** - Ion Lucian COLIȚĂ / 14
- Poezie** - Nicolaie DINCĂ / 16
- Poezie** - Viorel GONGU / 19
- Poezie** - Andra DUMINICĂ / 20
- Poezie** - Dragoș IONESCU / 22
- Poezie** - George NICA / 24
- Poezie** - Elena Lavinia NICULICEA / 26
- Poezie** - Adrian PĂPĂRUZ / 29
- Poezie** - Roberta Sondra PILIPĂUȚEANU / 32
- Poezie** - Ioan es. pop / 34
- Poezie** - Valerica PREDESCU / 36
- Poezie** - George TEI / 38
- Poezie** - Valentin VELCELEANU CATANĂ / 40
- Poezie** - Silvana Andrada TCACENCO / 42
- Poezie** - Gheorghe ȘERBĂNESCU / 44
- Istории** - Serghie BUCUR, *Păgânismul stalinist în apoteoză: POEȚI DUPĂ GRATII* / 46

Ilustrația copertilor: Andra Duminică

ISSN 2784 – 384X
ISSN-L 2784 – 384X